

LETO XXIX.
MAREC
1980

NAJPREJ bi se rad pohvalil, da smo v dveh in pol mesecih tega leta vpisali že 16 novih plačilnih naročnikov. Za izseljenski list res lepa bera. Temu lahko dodam še primer, ko je rojakinja-upokojenka prinesla za Sklad dar petih dolarjev in povedala: "Ker ne morem dobiti kakega novega naročnika, sem prinesla tole za naše MISLI. . ." Takile trenutki poplačajo uredniku/upravniku vse trude za list in ni mu žal poznih ur, ki jih vlaga tem stranem. — Ali pa skromen in kaj pomenljiv pripis ob pošiljki naročnine: "Za patrom Bernardom!" — "Korajžno naprej!" — "Bog z Vami! . ." Dve, tri besede, pa delujejo kot injekcija. Bog Vam povrni zanje!

Eno pa me zaprepašča: koliko naročnikov pozabi, da leto hitro mine. Ne samo eno leto, tudi leta. . . Zdaj ob dvigu naročnine iz štiri na pet dolarjev to še posebno opazim: koliko naročnikov mi pošlje petaka — torej za letos. V resnici pa je še neporavnano lansko leto, pri nekaterih še celo predlansko in predpredlansko. Čas res hitro teče in naročnina za mesečnik, ki se zanaša na pošteno dobro voljo in ni vajej terjati, se kaj hitro odlašja in odlašja in — pozabi. . . Pri tem sem prepričan, da bi marsikdo teh naročnikov-dolžnikov prisegel, da je vedno redno plačeval. V resnici je zaostal, upravnik pa se ga boji pokukati za rokav. . .

Malo razmislite, kako je z Vami. Morda tudi Vam leta prehitro teko. . .

— Urednik in upravnik

CELOVŠKE MOHORJEVKE (\$ 12.—) in tudi GORIŠKE (\$ 13.—) so še na razpolago. Naročite jih!

K SLIKI NA PLATNICAH:

POD GOLICO. — Božja narava naše rodne zemlje v velikonočni obleki. . .

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v cenah knjig ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) Cena I. dela \$7.—, II. dela \$8.50.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7.—.

JADRO V VETRU (za II. razred), cena \$6.—; **ZLATA LADJA** (za III. r.), cena \$6.—; **VRTILJAK** (za IV. r.), cena \$6.50; **ZEMLJA DO MAČA** (za V. r.), cena \$6.50. — Te čitanke, bogate po vsebini in barvnih ilustracijah, uporabljajo slovenske osnovne šole v Trstu. Res vredna pomoč za priljubitev in izpopolnitev znanja slovenskega jezika tudi naši izseljenski mladini.

KUHARSKA UMETNOST AZIJE. Na 233 straneh, s številnimi kuharskimi recepti azijskih narodov in z več barvnimi slikami serviranja azijskih jedil. Zbrala Marinka Pečjak, izdano v Sloveniji. Cena \$13.60.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba Kolariča CM. in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig \$40.— (Posamezne knjige: prva \$7.—, druga \$9.—, tretja \$28.—).

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni.) — Cena vsem trem delom \$10.—.

TRENUTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini, stane vezana \$4.—, nevezana pa \$3.— in je vredna branja.

HOJA ZA KRISTUSOM (nesmrtni spisi Tomaža Kempčana v obliki molitvenikâ). Cena \$5.— vezani knjigi.

MATI, DOMOVINA, BOG (Pesmi Ludvika Ceglarja) — Cena \$2.—.

POPOTNIKI (Najnovejši roman, ki je izšel v izseljenstvu, napisal Aleksej Goriški). 456 strani. — Cena \$10.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI (napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev v letu 1945) — cena dva dolarja.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o tehatških dogodkih v letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — 1., 2., 3., in 4. zvezek (zbral dr. Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEDRŠICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—.

misli

THOUGHTS) Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji • Ustanovljen leta 1952 • Izdajajo slovenski frančiškani • Urejuje in upravlja Fr. Basil A. Valentine, O.F.M., 19 A'Beckett Street, Kew, Victoria 3101 — Telefon: (03) 861 7787 • Naslov MISLI: P.O. Box 197, Kew, Vic. 3101 • Letna naročnina \$5.— se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$8.—, letalsko s posebnim dogovorom) • Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema. • Stava: Polyprint (Vic.) Pty. Ltd., 1 Dods Street, Brunswick, Vic. 3056 — Tisk: Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Vic. 3065.

PZ 1608/1980

VSEBINA • Križ v luči vstajenja — stran 65 • Veliki teden pri nas doma — A. — stran 66 • Slovenka v Etničnem Svetu Avstralije — stran 68 • Oceanski Kristus (črtica) — Anatole France — stran 70 • Celovec in Trst ter njuno ozemlje — H. — stran 72 • Velika noč v umetnosti — Lev Detela — stran 74 • Zanimivo presajanje kulture — Jaka Naprošen — stran 76 • P. Bazilij tipka . . . — stran 77 • Smo pripravljeni vstati? . . . — Po M.G. in T.S. — stran 80 • Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 82 • Med in otroci — A.D. — stran 83 • Vozniki — povest, nadaljevanje 8 — F. Grivški — stran 84 • Naše nabirke — stran 84 • Jezus ob vstajenju (pesem) — Vladimir Truhlar — stran 86 • Kaj pravite? "Ob izdatni pomoči. . ." — P. Bazilij — stran 87 • Izpod Triglava — stran 88 • Z vseh vetrov — stran 90 • Kotiček naših mladih — stran 92 • Križem avstralske Slovenije — stran 93.

BOŽJE

misli
IN
ČLOVEŠKE

LETNIK 29 — ŠT. 3
MAREC 1980

KRIŽ V LUČI VSTAJENJA

ZNANI francoski zdravnik, pozneje duhovnik in teolog Marc Oraison, je napisal zanimivo avtobiografsko knjigo. Naslov ji je dal "Trmoglavac", opisuje pa v njej kaj živahno, kako je prišel do duhovniškega poklica. Bil je priznan zdravnik — kirurg urolog, pred katerim je bila blesteča univerzitetna kariera. Toda prav njegov medicinski poklic mu zadovoljstva ni prinesel. "Nemoč kirurgije pred vprašanjem smrti je v meni večala željo, da bi maševal, da bi bil VEDNO BLIŽE VSTALEMU GOSPODU . . ." je zapisal. Vsekakor je bilo delo milosti, da je začutil, kje bo Vstalemu najbližje. In bilo je njegovo voljno sodelovanje s to milostjo, da je tudi zares dosegel, kar si je želel: prišel je v bližino Življenju samemu. S tem pa je v globoki veri prodiral tudi v uganko trpljenja in smrti. Jasno mu je postalo, da edino to Življenje resnično premaguje smrt in vse, kar je z njo v zvezi: solzo in bolečino, bolezen in trpljenje. Občutek nemoči, ki ga je imel prej ob zdravniški znanosti, je preminul ob razumevanju besed vstalega Gospoda učencema na poti v Emaus: "Ali ni bilo p o t r e b n o , da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo? (Lk 24, 26). Veliki pomen slehernega trpljenja zablesi v neminljivosti in poveljanju ob skrivnosti velike noči — ob križu velikega petka in ob praznem grobu velike nedelje vstajenja.

Nekje sem bral o človeku, ki se je zgrozil ob dejstvu, da bi moral preživljati zadnja leta življenja na bolniški postelji. Dejal je: "Ko ne bom mogel več uživati življenja, ne bom bedno čakal konca, temveč si bom sam pogoltnil kroglo v glavo! . . ." Kaj je krivo, da ta mož sredi krščanskega sveta ne pozna najvažnejšega oznanila človeštvu? Zakaj se ne veseli svojega kratkega življenja v zavesti, da je to le predokus resničnega življenja, v katerem se bo zbudil tisti hip, ko bo zanj konec "fizikalno-kemične resničnosti", v kateri zdaj živi? Morda je srečal v teh letih potovanja skozi čas premalo pravih, velikonočnih kristjanov. Morda je videl premalo ljudi, ki se iskreno vesele, da bodo po smrti zaživel polnost poveljanega življenja v Kristusu, ki je vstal prvi . . .

Veliki petek — velika nedelja! Brez križa velikega petka bi tudi praznega groba in zarje vstajenja velike nedelje ne imeli. Brez trpljenja bi bili oropani poveljanja. Ko bomo to razumeli, bomo sprejeli tudi trpljenje:

KRISTUS JE VSTAL

- aleluja

VZRADUJ SE, TRUMA ANGELOV V NEBESIH, VZRADUJTE SE, BOŽJE
SKRIVNOSTI, IN OBZMAGI TOLIKŠNEGA KRALJA ZADONI, TROMBA
REŠENJA! RADUJ SE TUDI, ZEMLJA, OŽARJENA S TOLIKIM SIJAJEM, TER
V BLESČEČI SE SVETLOBI VEČNEGA KRALJA ZAČUTI, DA JE PO VSEM
SVETU PREŠLA TEMA. VESELI SE TUDI, MATI CERKEV, KI SE BLESČIŠ V
SIJAJU TOLIKE LUČI, IN TO SVETIŠČE NAJ ODMEVA V MOGOČNIH
GLASOVIH LJUDSTVA.

Spev velikonočni sveči

VELIKI TEDEN pri nas doma

V tem članku opisuje verna slovenska mati doma, kako skuša kljub modernemu in žal tudi protiverskemu toku v svoji družini ohraniti pomen velike noči in njeno praznovanje. Tudi v zdomstvu naše družine z dobro voljo mlademu rodu lahko marsikaj ohranijo. Seveda je pri tem treba dobre volje in merico časa, ki ga žal mnogi starši prav za družinsko življenje kar ne morejo najti. Potrebna pa je tudi verska zavest, brez katere je vse skupaj le folklor brez globljega pomena.

Ob zgledu te matere — veliki teden bi lahko marsikatero našo družino duhovno poglobil in obogatil.

BUTARE, pirhi in potice — to je za otroke veliki teden. Povsem razumljivo, vendar bo vsaka krščanska družina iskala z otroki pomen, ki se skriva za zunanjim praznovanjem velikonočnih praznikov.

Otrokom moramo povedati, zakaj nesemo na cvetno nedeljo blagoslovit butare in oljčne veje. Oljčne veje lahko zatakemo za razpelo, butare nam bodo za okras pri velikonočni ureditvi doma.

Danes si otroci ne morejo več predstavljati, kaj je blagoslovljena butara pomenila našim kmečkim prednikom, ki so posamezne veje nesli na polja, skednje in v hleve — skratka povsod, kjer so hoteli imeti božji blagoslov. Naj si preberejo Gregorčičevo pesem OLJKI, pa bodo videli, v kakšni časti so bile blagoslovljene oljčne veje!

Na veliki teden nam otroci rajši kot običajno pomagajo pri pomladanskem čiščenju stanovanja. Za veliko noč mora biti vse pospravljeno.

Iz svojih otroških let se spominjam, da smo morali biti na veliki teden zelo pridni. Gorje, če bi se na veliki petek prepirali! Še smejeti se nam mama skoraj ni dovolila, čeprav sta nas otroška razposajenost in veselje ob peki potic in barvanju pirhov kar razganjali. Privzgojila nam je spoštovanje do teh resnobnih dni.

Danes, ko imam sama družino, skrbim, da veličina in slovesnost velikega četrtega, petka in sobote prekrijeta vse drugo: televizijo, kino, športne in kulturne prireditve. Še šola je pomaknjena nekoliko v ozdaje. Poslušanje postnih pesmi in pogovori o Kristusovem trpljenju in božjem grobu nam preusmerjajo misli v dvorano zadnje

večerje, na Oljsko goro, na Kalvarijo.

Na veliki petek se postijo tudi otroci. Mesa ne jemo, ker se ta dan spominjamo Jezusove smrti na križu. Meso pomeni samega Jezusa, ki je bil žrtvovan kot jagnje.

Otroška nestrpnost in peščikanost dosežeta višek na veliko soboto. Pripravljamo se, da bomo nesli k žegnju. Otroci vedo, kaj pomenijo velikonočna jedila. Kljub temu jim bom prebrala Finžgarjev opis:

Vse pomito, vse pometeno.

Na javorovi mizi je pogrnjen bel prt. Na prtju pisan jerbas. Otroci stoje okrog mize. Mati prinaša.

Najprej kolač. Ves rumen je kot pšenično polje. Postavi ga prvega v jerbas. "To je spomin Kristusove trnove krone. On trnovo krono, mi sladko pogačo. Bog, bo di zahvaljen za tvojo sveto krono!"

Nato prinese pet pirhov. "To so petere bridke rane Jezusove. Pet kapelj njegove svete krvi. Sveta kri, bo di počesčena stotavžentkrat!"

Za obod jerbasa zatakne tri korenine hrena. "Lejte, otroci, to so strašni žebelji, s katerimi so pripeli Zveličarja na križ. Kadar ste hudobni in me žalite, z vsakim grehom kakor s kladivom udarite znova na žebelj, da križate Kristusa!"

In nato zadehti pleče in gnjat. Otroci, ki niso cele tedne okusili mesa, se dvignejo na prste. "Tudi meso bo blagoslovljeno, ker pomeni jagenjčka, samega Jezusa, ki je bil za nas zaklan."

Jerbas je napolnjen. Mati ga rahlo zagrne s čipkastim prtičem, ki ja na obođu ves poln šopoteljnov. Tako stoji jerbas na mizi! Sama lepota in sama skrivnost ga je. Družina še stoji, ga gleda in molči.

Mati, svečenica, je dokončala obred. Njene besede še spokojno plavajo nad jerbasom. Svete so, božje so . . .

Po končanem blagoslovu v cerkvi se otroci prerinejo tik pred božji grob. Ne morejo si ga dovolj nagledati. Za vse življenje si ga bodo vtisnili v spomin. Vprašanj ni konca: "Zakaj je monštranca ovita v belo tenčico? Zakaj gorijo sveče? Kako to, da leži kip ranjenega in umrlega Kristusa na tleh, ob njem pa mučilno orodje in vse polno pomladnega cvetja? . . ." Zaduhamo celo opojni vonj hijacint, ki preplavlja ozračje.

Večji lahko gredo zvečer k maši, da bodo po tihoti velikega petka ponovno zaslišali orgle, zvonove in privikrat zapeto alelujo. Veselijo se že vestajenja, ki se jim zdi še slovesnejše. Kar težko zaspijo od nestrpnega pričakovanja.

Zjutraj vstanejo bolj rano kot običajno, pa so v hipu budni in prav nič zaspani. Razen najmlajšega gredo vsi k vstajenju. Brez vstajenja bi njihovemu doživljanju velike noči nekaj manjkalo.

Po maši silijo domov, ker jih čaka pogrnjena miza, na njej pa košara z žegnjo. Počakajo, da oblečem še najmlajšega, saj moramo sesti vsi za mizo. Jedo spoštljivo in slovesno. Blagoslovljenih jedi ne smejo drobiti po tleh. V največje veselje so jim pirhi: že za mizo se pričnejo "štrcati".

Prt z blagoslovljenimi drobtinami spahamo skozi okno na vrt, kjer jih bodo pozobale ptičke. Ponekod drobtine in vse ostanke velikonočnega zajtrka zažgo.

Ko sem bila še otrok, nam je mama govorila, da je velikonočna nedelja tako velik praznik, da ni prav na ta dan niti na obiske hoditi. Hotela nam je vcepiti spoštovanje do praznovanja in pristno krščansko veselje, ki ga ne sme zamenjati ali spodriniti nobeno veseljačenje.

Na obisk k obema babicama že gremo, da jima voščimo praznike, na izlete pa na tak dan res ne pomislimo. Če je vreme lepo, nas zvabi na sprehod prebujajoča se pomladna narava.

Kljub šoli in službi praznujemo tudi velikonočni ponedeljek, čeprav ne tako veselo in sproščeno, kot so ga nekoč praznovali naši starši in stari starši. Hodili so po pisanke, na obiske, in izlete, "v Emavs", se igrali najrazličnejše igre, sekali pirhe in pomaranče.

Rada vidim, da tudi v mojem domu veje dih praznikov do bele nedelje, male velike noči.

A.

M. Gaspari: Vstajenjska procesija.

SLOVENKA V ETNIČNEM SVETU

V FEBRUARJU letos je federalni minister za naseljevanje in etnične zadeve g. Ian Macphree imenoval nam že poznano rojakinjo gospo ALEKSANDRO CEFERIN za člana AUSTRALIAN ETHNIC AFFAIRS COUNCIL-a. V slovenščini bi temu rekli: AVSTRALSKI SVET ZA ETNIČNE ZADEVE. To je najvišji forum na tem področju za vso Avstralijo in svetuje ministru v zadevah vključevanja naseljencev v avstralsko skupnost.

Minister je v utemeljitvi imenovanja gospe Ceferinove poudaril njeno široko poznanje in izkušnje v udejstvovanju pri etničnih zadevah. Čestital ji je, da je bila voljna sprejeti nove dolžnosti in je izrazil prepričanje, da bo — kljub ostalim odgovornostim — uspešno prispevala k važnemu delu tega novoustanovljenega sveta.

Tudi uredništvo MISLI iskreno čestita gospe Ceferinovi k temu izrednemu zaupanju s strani avstralske oblasti, ki je obenem visoko odlikovanje. Prepričan sem, da se našim čestitkam pridružuje tudi velika večina slovenskih rojakov. Nič ne dvomimo, da bo gospa Ceferinova tudi v bodoče delala za pozitivno vključevanje naseljencev, ob spoštovanju etničnih jezikov in kulturnih dediščin.

Edinstven primer našega rojaka senatorja Lajovica, ki je po dvajsetletnem delu v politiki postal član avstralskega federalnega parlamenta, in pa dolgoletno delo gospe Ceferinove v šolstvu sta lahko zgled naseljeniški mladini, da so dosegljivi vplivni položaji v javnem življenju vsakemu, če je le sposoben, delaven in primerno izobražen.

Res takih imenovanj ni jemati iz kakšnih slovenskih ali južnoslovanskih interesnih vidikov. Vendar je delovanje rojakov na tako visokih in ključnih mestih porok upoštevanja naših teženj, obenem pa vidni prispevek naše etnične skupine celotni avstralski skupnosti.

Kratek pregled na razmere v preteklosti nam pokaže položaj naseljencev in postopno organiziranje državnih oblasti.

Po prvi svetovni vojni so bili naseljenci v Avstralijo prepušteni samim sebi. Največ so se družili z rojaki v svojih organizacijah, če so jih imeli. Od avstralske strani so dobili razumevanje kvečjemu pri cerkvenih ali raznih krajevnih dobrodelnih organizacijah.

Po drugi svetovni vojni so se začele razmere za naseljence polagoma izboljševati. Federalna vlada je ustanovila in finančno podpirala (z nekaj milijoni dolarjev letno) organizacijo "Good Neighbour Council", z uradi

po vseh glavnih avstralskih mestih in podružnicami po manjših. Tukaj so se na posvetovanjih srečavali naseljenci z Avstralci, ki so imeli osebno več razumevanja za njihove težave kot povprečni ljudje, ki so jih srečavali v vsakdanjem življenju. Kljub mnogim prizadevanjem so se težave množile z vedno številnejšim naseljevanjem.

V zadnjih desetih letih je število povojnih naseljencev v Avstralijo naraslo na eno petino vsega prebivalstva pete celine. Počasi se je del naseljenišva organiziral v etnične skupine. Spremembe v gospodarstvu in mednarodnih odnosih, vplivi delavskih in šolskih organizacij, posamezniki, predvsem pa spoznanje avstralskih političnih strank o važnosti razumevanja in vključevanja novonaseljencev v avstralski način življenja, je prineslo spremembe na boljše. To je razbrati tudi iz organizacije državnih oblasti.

Danes imamo pri posameznih deželnih (State) vladah posebne urade za etnične zadeve. Ti so lahko oddelki pri ministrstvu predsednika deželne vlade (npr. Premier Office — N.S.W., S.A., itd.), ali pa samostojno ministrstvo za naseljevanje in etnične zadeve (State Department for Immigration and Ethnic Affairs — Victoria). Poleg tega imajo tudi razna druga ministrstva v mejah svojega delokroga oddelke, ki posebej obravnavajo etnična vprašanja. Eno najvažnejših je ministrstvo za prisojevo (Education) z oddelki za sobotni pouk jezikov, s tečaji za angleški jezik in tečaji za spoznavanje multikulture družbe ipd. Deli tudi podpore etničnim šolam.

Liberalna vlada je uvedla, da ima vsako ministrstvo vsaj enega višjega uradnika, ki skrbi za povezavo in informacije glede na etnična vprašanja.

Vsak minister imenuje posvetovalne odbore, ki so mu v pomoč. Dobri odbori lahko izdatno pomagajo in s pametnimi nasveti dopolnjujejo vladno delo.

Glavna odgovornost pa leži seveda na federalnem ministru za naseljevanje in etnične zadeve, ki so v mejah njegove pristojnosti (naseljevanje, državljanstvo, deportacije, radio, televizija, kvalifikacije, tolmači ...)

in seveda povezuje z deželnimi vladami.

Minister je imenoval sedamnajst članov Avstralskega sveta za etnične zadeve (Australian Ethnic Affairs Council), ki so bili izbrani iz vseh naših dežel — Victoria je dala šest članov, N.S.W. štiri, po dva S.A. in W.A., po enega Queensland, Tasmania in A.C.T.).

Na kratko bi lahko opisali naloge in delo tega važnega sveta.

Svet se redno sestaja, sklepa in pripravlja predloge federalnemu ministru glede na etnične zadeve in vključevanje naseljencev v avstralsko skupnost. Izdaja letna poročila in publikacije, ki se po odobritvi ministra upoštevajo pri usmerjevanju avstralskega multikulturizma.

Predlogi sveta se pripravljajo v štirih komitejih z določenim delokrogom. Ti poročajo vsako tromesečje izvršnemu komiteju, ki koordinira in po posvetovanju z vsemi svetovalci priporoča predloge ministru.

V podporo pri delu celotnega sveta in področnih komitejev, so poleg zaposlenih uradnikov na razpolago s potrebnimi informacijami ne samo ministrstvo za etnične zadeve, ampak tudi vsa ostala ministrstva (ministrstvo za zunanje zadeve, za notranje zadeve idr.) s svojimi višjimi uradniki.

Vsak svetovalec je pooblaščen, da lahko v svoji deželi (State) zastopa svet in zagotavlja učinkovito pot do zveznega ministra. Udeležuje se lahko sestankov etničnih skupin, dela zaključke in predlaga. Ena izmed njegovih nalog je tudi ta, da lahko predlaga federalnemu ministru sposobne posameznike iz etničnih skupin za imenovanje v razne odbore.

V vsakem komiteju je nekaj članov, ki so strokovnjaki (poleg uradnikov, dodeljenih za poslovanje).

Komite za naseljevanje obravnava socialno in zdravstveno skrbstvo, zaposlenost, stanovanjska vprašanja ipd.

Komite za multikulturalno vzgojo skrbi glede poučevanja angleščine in etničnih jezikov ter vzgoje učiteljev; razpravlja o vlogah etničnih šol in o tečajih za odrasle; razpravlja dalje vprašanje poučevanja etničnih kultur na univerzah ipd.

Komite za etnična posvetovanja in media dela na širjenju multikulturalizma preko sestankov s predstavniki etničnih organizacij in emigrantskih središč. Ocenjuje delo uradov in daje priporočila ministru; isto velja za etnične knjižnice, radio, televizijo ipd.

Komite za naseljence in pravna vprašanja priporoča glede na državljanstvo, zaposlitve v državnih službah, človečanske pravice in diskriminacijo, dopolnitev zakonov za naseljevanje ipd.

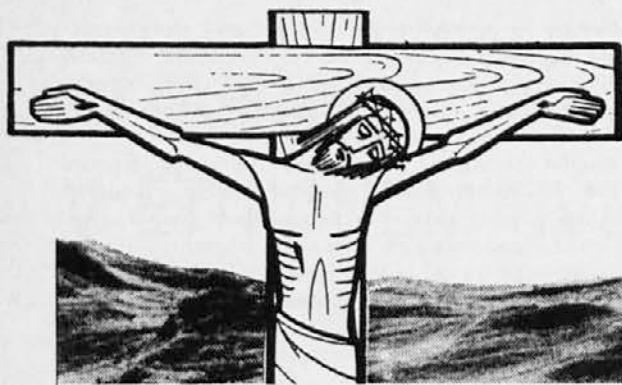
Gornje je le kratek pregled delovnih področij tega najvišjega etničnega sveta. Poleg tega svet vodi tudi račun o raznih programih. Kot nam je vsem znano, se zdaj vpeljujejo Galballyjevi programi z izdatki preko 50 milijonov dolarjev za dobo treh let.

V zadevah multikulturalizma je Avstralija danes med vodilnimi državami sveta. Seveda pa je še mnogo vprašanj, ki zahtevajo boljše ureditev.

Delo uradov, posvetovalnih odborov naj bo podvrženo kritični presoji vseh novonaseljencev. Vsaka vlada odreja delo uradov ali pa sprejema predloge — v kolikor odgovarjajo tudi njeni strankarski politiki, kar je človeško čisto razumljivo. Zato je poleg ostalih vprašanj važno za volilca, da glasuje za stranko, ki je največ naredila za njegov rodni jezik in kulturo. Če prisluhne volilnim obljubam in po svoje presoja tudi možnosti njih izpolnitve, je izbira lahka. Prav letos bo imel vsakdo priložnost, da voli tistega parlamentarca, ki mu velja njegovo zaupanje. To je — poleg aktivnega sodelovanja — najbolj učinkovito vplivanje na povečano reševanje etničnih zahtev.

Znamenita
sydneyška
OPERA

Otroci so ga izročili gospodu župniku, ki jim je dejal: "Ta podoba Gospodova je starinsko delo in tisti, ki jo je naredil, je nedvomno že davno mrtev. Veselim se, da je Jezus Kristus, ki je prišel tako, z odprtimi rokami, k nam, storil to zategadelj, da blagoslovi našo tako kruto preizkušano župnijo in da naznani, kako se mu smilijo ubogi ljudje, ki v

Oceanski Kristus

TISTO LETO je mnogo ribičev iz Saint-Valéryja utonilo na morju. Njihova trupla so našli na obali, kamor so jih z ostanki ladij naplavili valovi. Devet dni po vrsti je bilo na hriboviti cesti, ki vodi k cerkvi, videti, kako so nosili na ramah rakve. Za njimi so šle jokajoče vdove v svojih dolgih črnih plaščih z oglavnicami, kakor svetopisemske žene.

Tedaj so tudi ribiškega kapetana Jeana Lenöela in njegovega sine Désiréja položili k večnemu počitku v glavni cerkveni ladji pod obokom, kjer sta bila nekdaj obesila Naši ljubi Gospe v dar ladjico z vso opremo. Bila sta to pravična in bogaboječa moža. In gospod župnik Truphème je dejal potem, ko je opravil pogrebne obrede, z glasom, vlažnim od solza: "Nikdar še nista bila položena v posvečeno zemljo, da bi tam pričakovala božjo sodbo, vrlejša moža in boljša kristjana, kot sta bila Jean Lenöel in njegov sin Désiré."

In medtem ko so obrežne barke z njegovimi gospodarji poginjale ob obali, so se na odprtem morju potapljale velike ladje in ni ga bilo dne, da ne bi ocean vrgel na kopno ostanke potopljenih brodov. Tedaj so nekega dne otroci, ki so se vozili s čolnom, zagledali soho, ki je plavala po morju. Bil je to kip Jezusa Kristusa v pravi velikosti, izrezan iz trdega lesa in čisto naravno poslikan. Ljubi Bog je plaval po vodi s široko odprtimi rokami. Otroci so ga potegnili v čoln in ga odnesli v Saint-Valéry. Njegovo čelo je bilo ovenčano s trnovo krono; njegove noge in roke so bile prebodene. Toda manjkali so žebli, kakor tudi križ zam. Prikazal se je z rokami, razprostrtimi, kakor da se hoče žrtvovati in blagoslavljal, tak, kakršnega so videli Jožef Arimatejec in pobožne žene, ko so ga polagali v grob.

vedni nevarnosti za svoje življenje hodijo na rjbi lov."

In gospod župnik je položil Kristusa na prt velikega oltarja v cerkvi, potem pa naročil pri tesarju Lemerru lep križ iz hrastovega lesa — iz same črnjave.

Ko je bil križ narejen, so pribili nanj Kristusa s čisto novimi žebli in ga postavili v cerkveni ladji nad klopjo starešin. Tedaj so opazili, da so bile njegove oči polne usmiljenja in kakor vlažne od neke nebeške milosrčnosti.

Ko pa je drugo jutro gospod župnik stopil z ministrantom v cerkev, da bi bral mašo, je bil silno prestrašen, ko je našel križ prazen, Kristusa pa ležečega na oltarju.

Brž ko je končal sveto opravilo, je dal poklicati tesarja in ga vprašal, zakaj je vzel Kristusa s križa. Toda tesar je odvrnil, da se ga sploh ni dotaknil. Ko je vprašal še cerkovnika in cerkvene ključarje, se je gospod Truphème prepričal, da ni nihče stopil v cerkev od takrat, ko so Kristusa postavili nad starešinsko klop. In tedaj ga je prevzel občutek, da so to čudovite stvari, in previdno je razmišljal o njih.

V nedeljo je pri pridigi govoril o tem svojim župljanom in jih povabil, naj prispevajo mile darove, da se postavi nov križ, lepši od prvega in ki bo vrednejši nositi Njega, ki je odkupil svet.

Siromašni saint-valéryjski ribiči so darovali toliko denarja, kolikor so zmogli, a vdove so prinesle svoje poročne prstane. Tako je gospod župnik lahko takoj šel v Abbeville naročit križ iz črnega lesa, ki se je močno svetil in na katerem je bila na vrhu pritrjena tabilca z napisom INRI v zlatih črkah. Čez dva meseca so ga že postavili na mesto prvega in nanj so pritrdili Kristusa, med sulico in gobo.

Toda Jezus ga je zapustil prav tako, kakor one-
ga prvega in še isto noč legel na oltar.

Ko ga je gospod župnik zjutraj tam našel, je pa-
del na kolena in dolgo molil. Glas o tem čudežu se
je razširil vse naokoli. In amienske gospe so prire-
dile zbirko za sain-valéryjskega Kristusa. Celo iz
Pariza je gospod Truphème prejel denarja in dra-
guljev. Žena mornariškega ministra, gospa Hyde
de Neuville, pa mu je poslala demantni srček. Na-
to je neki zlatar v dveh letih izdelal križ iz zlata in
žlahtnih kamnov, ki so ga z veliko slovesnostjo
blagoslovili drugo nedeljo po veliki noči leta 18..

Toda On, ki ni zavrnil križa, prepolnega muk,
je pobegnil s tega tako dragocenega razpela in se
znova vlegel na belo oltarsko platno.

Iz strahu, da bi ga utegnili razžaliti, so ga to pot
pustili in je ležal tam že dlje nego dve leti. Tedaj je
Peter, sin Petra Cailloua, prišel povedat gospodu
župniku, da je na obali našel pravi križ našega Go-
spoda.

Peter je bil preprost fant brez lokavosti in, ker
ni imel zadosti pameti, da bi si bil mogel dovolj
prislužiti za življenje, so mu iz usmiljenja dajali
kruha; imeli so ga vsi radi, ker ni storil nikdar nič
hudega. Toda govoril je brez prenehanja, česar pa
nihče ni poslušal. Vendar je gospoda župnika, ki
je kar naprej premišljal o skrivnosti oceanskega
Kristusa, iznenadilo, kar je ubogi slaboumnež po-
vedal. Šel je s cerkovnikom in ključarjem na kraj,
kjer je dejal otrok, da je videl križ, in našel dve de-

ski, obiti z žebli, ki ju je morje že dolgo valjalo in
ki sta res sestavljali podobo križa. Bili so to ostan-
ki neke stare potopljene ladje. Na eni teh desk je
bilo razločiti še dvojce črk, naslikanih s črno barvo,
in sicer J in L. Ni bilo mogoče dvomiti, da so to
drobci ladje Jeana Lenöela, ki je pet let poprej s
svojim sinom poginil v morju.

Ko so to videli, so se cerkovnik in ključarja pri-
čeli smejati nad preprostim revežem, ki je razbite
ladijske deske imel za križ Jezusa Kristusa. Toda
gospod župnik je zadržal njihov posmeh. Veliko je
razmišljal in veliko je molil, odkar je bil prišel
med ribiče ta oceanski Kristus in skrivnost neskon-
čnega usmiljenja se mu je začela razodevati. Pok-
leknil je v pesek, zmolil molitve za verne mrtve,
nato pa naročil cerkovniku in ključarjema, naj
vzamejo ladijske ostanke na ramena in jih odneso
v cerkev. Tam je gospod župnik dvignil Kristusa z
oltarja, ga položil na ladijske deske in ga sam pri-
bil nanje z žebli, ki jih je morje razjedlo.

Takoj drugi dan je velel postaviti križ na mesto,
kjer se je prej nahajal križ iz zlata in dragih kam-
nov, nad klopjo cerkvenih starešin. Od tam se
oceanski Kristus ni nikdar več snel. Hotel je ostati
na tem lesu, na katerem so umirali ljudje, na po-
moč klicaje njegovo ime in ime njegove Matere. In
tam, se zdi, da s svojimi napol odprtimi, vzvišeni-
mi in boleznimi usti govori: "Moj križ je narejen
iz vseh človeških muk, zakaj jaz sem zares Bog
ubogih in bednih!"

ANATOLE FRANCE

CELOVEC in TRST ter njuno ozemlje

Goriški "Katoliški glas" je prinesel tale članek. Zgovorno prikazuje razočaranje našega zamejstva nad Jugoslavijo, od katere upravičeno a zaman pričakuje več opore o pravem času in na pravem mestu. Zanimivo branje tudi za nas v zdomstvu, kjer so nekateri polni pričakovanj in obetanj ter — hote ali ne hote — v službi propagande. . . Ob zamejstvu — koliko je res iskrenosti v skrbi za zdomstvo?

NA SPLOŠNO je znano, da je jugoslovanska diplomacija po drugi vojni izgubila diplomatsko igro za Koroško, ker se je zanašala samo na Sovjetsko zvezo. Sovjetski tiran Stalin pa je kljub povojnemu prijateljstvu z Jugoslavijo prepustil Koroško še nadalje Avstriji za petdeset milijonov dolarjev vrednosti nemškega premoženja na avstrijskih tleh, katerega so mu zahodni zavezniki priznali. Tem je šlo predvsem za to, da bi tedanjo Jugoslavijo, ki je bila protizahodno nastrojena, potisnili čim dalje proti vzhodu in tistih nekaj milijonov je pri tem pomenilo kaj malo; pa tudi Avstrija je bila lahko samo srečna, da jo je tako poceni odnesla. Kaj je tistih petdeset milijonov, če si je lahko zato obdržala Koroško!?

Ko so na jugoslovanski strani sprevideli, da so diplomatska pogajanja propadla, da je boj izgubljen, so se vdali mrtvilu. Po njih posredovanju pa je bil v avstrijsko državno pogodbo, po katere določilih so zavezniki zapustili svoje zasedbene cone v Avstriji, res vnesen člen 7, v katerem se Avstrija obvezuje, da bo ščitila Slovence na Koroškem in Hrvate na Gradiščanskem ter jim omogočila razvoj.

Toda Avstrija je ravnala vsemu temu v brk, ravno nasprotno. Ne še čeli dve leti po podpisu omenjene pogodbe, je na Koroškem oživila vse stare nemškonacionalne organizacije, ki so znane po svoji izrazito protislovenski dejavnosti še iz časov monarhije — Kaerntner Heimatdienst, Abwehrkämpferbund, Suedmark, Kaerntner Landsmannschaft in še katero, dasi je v pogodbi črtiljanje nemškonacionalnih organizacij prepovedano. Kot v posmeh svetu, zlasti pa Jugoslovanom.

In čudno, jugoslovanska diplomacija, ki sicer ne prenese, da se kdo tako očitno norčuje iz nje, gleda vse to avstrijsko početje ravnodušno. Še več: začne voditi z Avstrijo prijateljske odnose, dobro sosedstvo in še kaj — ob vseh neizpolnjenih in teptanih avstrijskih obvezah . . .

Kakšno more biti ozadje takemu početju? Aleksander Ranković, ki je bil s svojo policijo dejanski gospodar prvoje Jugoslavije vse do leta 1966, imel poseben načrt čimhitrejšega pojugoslovanjenja. Po tem načrtu je bilo prav, da bi Slovenci v Avstriji in v Italiji čimprej izginili. O Slovencih v Jugoslaviji pa bi ves svet govoril le kot o Jugoslovanih.

Pojugoslovanjenje Slovencev je moralo prihajati čim bolj nezavedno. Pozornost slovenske javnosti v Jugoslaviji naj bi bila usmerjena na Koroško, kjer so nem-

škonacionalne organizacije divje zatirale vsakršno slovensko javno delovanje (kje so bile tedaj in kje so še danes tako opevane človeške pravice?). Tako bi nezavedno prihajalo pojugoslovanjenje oz. posrbljenje v Slovenijo in zdela bi se, da je ta jugoslovanska rešitev edino mogoča za Slovence pred "tisočletnim" nemškim pritiskom. Res edinstvena rešitev: ker nisi hotel biti Nemec, pa bodi "Jugoslovani"! . . .

Slovenci bi tako končno prenehali biti "majhen" narod in postali bi enaki velikim sosedom. Zato pa vsa šola, vsa vzgoja, vse pesništvo in javno pisanje nenehno trebi o slovenski majhnosti, tako v monarhiji, tako pod Aleksandrom, tako pod Rankovićem. Občutek majhnosti, ki naj bi nam prišel v podzavest! In vendar, če smo bili tako majhni, kako da smo potem preživeli vso zgodovino, medtem ko so drugi narodi zatonili, dasi so bili veliki — Rimljani, Bavarci, Franki, Goti . . .

Po propadu Rankovića in njegove politike se je nekoliko spremenilo tudi na področju narodnostne politike. Jugoslovanska diplomacija se znova, vsaj na zunaj, zavzema za rojake v Avstriji, katere je poprej preprosto odpisala. Odkrije celo, da so ji neizpolnjene obveznosti Avstrije pomemben adut za omehčavanje Avstrijcev pri gospodarskih pogajanjih. Slovenski Korošci dobijo z jugoslovanske strani zeleno luč za demonstracije, potem ko je nemška stran leta 1972 podrla nekaj postavljenih dvojzračnih napisov na Koroškem. Koroški Slovenec nikoli ni mogel javno manifestirati, sedaj pa ima vsaj delno krit hrbet z jugoslovanske strani.

Toda vse to ne traja dolgo. Nekako pred dvema letoma je bilo konec z javnimi demonstracijami slovenske strani na Koroškem. Očitno jim v Jugoslaviji niso bili pripravljeni več kriti hrbita. Jugoslovanska stran je celo spravljala v oblok govorico, da je sam Tito rekel: "Naj bo že enkrat mir s temi Korošci!" — Tito je lahko kaj takega tudi rekel, toda še bolj verjetno je, da gre spet za preizkušeno potezo jugoslovanske diplomacije, češ če je sam Tito to rekel, potem se ne da nič pomagati. Treba je biti tihi. Medtem pa na tihem tečejo pogajanja med Avstrijo in Jugoslovani na vladni ravni. Degovorili so se o ustanovitvi mešane jugoslovansko-avstrijske banke na Dunaju in kot se zdi, se pripravljajo še dodatni dogovori o gospodarskem sodelovanju. Slovenska javnost močno sumi, da se tudi z Avstrijo pripravlja neke vrste "Osimo", s katerim bodo Avstriji pripravljeni Jugoslaviji nuditi kake gospodarske ugodnosti, mogoče celo skupno industrijsko cono, kot so se

dogovorili o njej za ozemlje na meji na Krasu nad Trstom.

Avstrija naj nudi investicije, jugoslovanska stran pa delavce, ki jih ima že tako v Avstriji nad dvesto tisoč. Jugoslovani pa prenehajo podpirati koroške Slovence in izjavijo, da spada vprašanje manjšine na Koroškem med notranja avstrijska vprašanja.

Da je lahko kaj takega že v teku, nam pričajo tudi odgovori vladnih predstavnikov v Washingtonu na vprašanja nekega senatorja iz Kalifornije, tega pa je neki slovenski ameriški rojak zaprosil za vprašanja vladi. Odgovor je bil, da Washington sodi, da bosta vprašanje koroških Slovencev najbolje rešili Jugoslavija in Avstrija sami.

Slovenska javnost doma in po svetu ne sodi več med tisto naivno srenjo, med katero si lahko vrgel določene "zaupne" novice, ki so potem šle v obtok in delovale kotilnic na slovenskega duha.

Prepričani smo, da lahko jugoslovanska diplomacija stori več za slovenske ljudi. To je tudi nujno potrebno, ker zaupanje Slovencev v Jugoslavijo pada. Protinacionalna usmerjenost vzgoje v Sloveniji je namreč prinesla drugačne posledice: res je velik del, lahko celo večina, mlajšega slovenskega rodu narodno zaveden; toda s tem, da vidi slovenstvo kot nesrečo, si še zdaleč ne želi jugoslovanstva, pač pa asimilirati se kam na zahod. In ker iz Slovenije odteka vsa sredstva na jug, učinkuje to toliko huje na slovensko psiho. Slovenski človek je bil svoj čas pripravljen garati za druge, samo da si ohrani svoj ljubi jezik. Danes pa so v Sloveniji prav to jezikovno zavest v veliki meri uničili. Čemu bi se potem človek še potegoval za jugoslovanstvo?

Seveda pa s tem ni mogoče preprosto napraviti av-

aut. Jugoslovanska diplomacija je edina, ki lahko kaj stori za slovenske rojake v Avstriji in v Italiji, ko gre za pogajanja na mednarodni ravni. Zato tudi jugoslovanske alternative ni mogoče kar preprosto odpisati. Teda na njenem početju stoji in pade zaupanje slovenske javnosti v Jugoslaviji.

Najbrž je že čas, da se nekaj ukrene v prid slovenstvu, ker se niti predvojna niti povojna Jugoslavija nista ravno izkazali pri zaščiti slovenskih interesov.

Bilo bi lahko že pri pogajanjih na vladni ravni med Dunajem in Beogradom dogovorjeno, da se zgradi v Celovcu na ustreznem kraju slovenski kulturni dom in še mnogo drugega. Toda narejenega ni bilo doslej dosti, pač pa veliko storjenega z avstrijske strani v slovensko škodo. Kljub temu, da naj bi bila Jugoslavija branilec interesov slovenskega naroda.

Nekaj podobnega se je zgodilo tudi v Trstu, kjer Slovincem tudi ni bil vrnjen Narodni dom, ko so leta 1954 sklepali v Londonu pogodbo o prepustitvi Trsta Italiji. Imenitni Narodni dom sredi tržaškega mesta, požgan leta 1920, je ostal v italijanskih rokah. Premoženje slovenskih bank je ostalo pri italijanskih bankah, da bi ga bili Italijani gotovo pripravljene prepustiti spet slovenski strani, če Jugoslavija pod drugimi pogoji ne bi hotela pristati na vrnitev Trsta Italiji.

Ob vsem tem Slovenci doma in po svetu ne moremo drugače kot da smo razočarani nad ravnanjem Jugoslavije in njene diplomacije. Razočaranj, ker gredo mimo priložnosti, ki se ne povrnejo nikoli več in bodo za zmeraj zamujene.

Izgubljene diplomatske bitke Jugoslovancev z Italijani in Avstrijci padajo na ramena Slovencev in ne drugih narodov v Jugoslaviji. Kolikokrat se bo to še zgodilo?

H.

„Vstala je narava ter se giblje živa!“

Pričujoča pesniška misel samosvojega Simona Jenka odpre prvo stran obširne in skrivnostne knjige, ki pripoveduje o Kristusovem vstajenju, ki je istočasno bivanjsko važno prenovljenje človeškega rodu.

Saj se tudi mi zelo radi najprej spomnimo na pomladansko prelepo velikonočno prirodino podobo, ki se le z majhnimi spremembami ponavlja leto za letom. Otroci dorščajo, leta tečejo, časi se spreminjajo, isti pa ostaja velikonočni čas. Pomladno sonce razlije vsako leto svoj topli velikonočni blagoslov na polja in bregove, na nizke, pravkar ozelenele trate, iz katerih kukajo prvi zvončki, trobentice, vijolice, bela nežna očesca marjetic.

Ni čudno, da so slovenski, nemški in evropski pesniki in

pisatelji prav radi opevali prav tisto, kar bi mogli imenovati vstajensko razpoložensko občutje, popolnoma svojevrstno in povezano le praznikom velike noči. Praznični mir praznikov plava nad polji in gozdovi. Pomlad je v deželi. Prve čebele se, kot je zapisal Joža Vombegar v noveli „Velikonočni žegen“, z uspavajočim brenčanjem pozibavajo nad cvetjem.

Naš spomin prodira dalje, šumi skozi vrhove smrek sredi naših polj in gozdov, dotika se slovesnega brnenja zvonov, ki pojejo pesem vstajenja. Spomin vidi ljudi, praznično oblečene, kako vró iz nezatne vaške cerkvice. Zvonovi pritrkujejo in v ljudeh je pobožno veselje in neka tiha, a globinska sreča, kot da bi jo narisal koroški slikar starih slovenskih ženic Werner Berg.

Velikonočna procesija je eden poglobitnih motivov, ki so vedno znova zaposlili slikarje, a tudi pesnike in pisatelje. Oko vidi beli baldahin, kako se slovesno pomika čez pravkar ozelenelo polje — in sredi sončnih žarkov se bliska zlata monštranca v župnikovih rokah. Procesija se vije čez polja in dan je poln svežega zelenja in svežega pet-

ja, ki kipi kot blagi vonj kadila v nebo!

V lahno predpomladno meglico, skozi katero sije sonce kot skozi steklo, je odet predpomladni velikonočni dan. „Vstala je narava ter se giblje živa!“

Velikonočna misel se ne more ustaviti ob prijaznih in iskrivih spominih na prve cvetoče zelenice, na pirhe in butarice, cvetje in procesijo, na pritrkavanje velikonočnih zvonov. Čerprav je srečen, da more še enkrat zaobjeti vso enkratno in veliko naravo, sredi katere, kot poje pesnik „kamenje budi se in občutke moje z mano čuti, z mano glasne pesmi poje“, hiti spomin naprej, hiti tja, kjer se razodeva enkratni pomen in enkratna usodnost v pravem pomenu besede „velike“ noči.

Pomembni ruski pisatelj Lev Tolstoj je v romanu „Vstajenje“ na globinski in izviren način prikazal tisto, kar bi mogli imenovati osnovni dogodek velike noči. „Kristus je vstal“, pripoveduje globinsko sporočilo, ki je preprosto in težavno obenem. Vstajenje je po Levu Tolstojem osnovno sporočilo o učlovečenem človeškem življenju. To vstajenje je bivanjska Kristusova resnica, ki je istočasno

Lev Detela:

Velika noč v umetnosti

resnica človeškega rodú. To vstajenje ni prav nič abstraktno, mistično, nedoumljivo, onstran groba, temveč naše, tako rekoč iz mesa in krvi. Vstajenje pri- poveduje, da duhovno načelo premaga človekovo telesnost. Človek se, kot ugotavlja Lev Tolstoj, „dematerializira“, odu- hovi, odvrže navlako barbarsko- živalskega in začuti, da je vstal v duhovne oblike bivanja. Zato v Tolstojevem romanu „Vstaje- nje“ glavna oseba dela Nehlju- dov doživi pretres duhovnega očiščenja, iz katerega vstane v prenovljeno, duhovno jasno, moralno zrelo in socialno ute- meljeno človeško življenje.

Tako za Tolstoja kot tudi za Dostojevskega zraste re- snično v Kristusu vstali odu- hovljeni človek iz tako imeno- vane sodobne duhovne krize v očiščevalno polno življenje. Vstajenje je tudi za umetnika tisti vrh, do katerega je prispel osveščeni človek po zakonih lastne metafizike, lastnega raz- pona med peklom in nebom.

Sloviti italijanski slikar fra Angelico je občutil spodaj mračno globino prirode brez milosti, medtem ko je v božjem vstajenju spoznal svetli vrh pla- čila in rešitve.

Michelangelu je spodaj kaotična zmešnjava materija v spanju, a vstajenjski božji vrh združuje vse elemente v večno harmonijo.

Pri Beethovnu obstoji na dnu nemoralna, zloba in razoča- ranje, medtem ko šele vstaje- nje podari ljubezen in radost.

Delacroix vidi na dnu ne- dinamičnost, medtem ko pred- stavlja vstajenjski vrh polet vseh sil.

Vsak človek je razpet na kri- žu — med dnom in vrhom. Od- lično je prodrl prav naš Pre- šeren v „Krstu pri Savici“ v smisel človeškega darovanja in

samožrtvovanja in tudi Can- kar se je boleče boril za od- rešitev in v daljavah zaslutil topli vstajenjski dan.

Posebno usodno pa se je z očiščevalnim trpljenjem in odre- šujočim vstajenjem soočil veliki ruski pisatelj Fedor Dosto- jevski. Sam preganjan od božjasti in drugih bolečin, se je v romanu „Bratje Karamazovi“ prikopal do resnice, ki jo разо- dene na smrt bolni deček Kolja Krasotkin: „Trpljenje je iskanje življenja in otroci so bodoče, boljše, vstalo človeštvo.“

Aleksander Solženicyn je eden velikih nadaljevalcev ru- ske moralistično-religiozne pi- sateljske tradicije. V noveli „Ve- likonočna procesija“ zadene že- belj v glavo. Na veliko noč, 10. aprila 1966, napisana groteska o pobesnelih izzivačih, ki v pa- triarhijski cerkvi v Predkliniku pol stoletja po Revoluciji sra- moté „patriarha vse Rusije“ in njegovo spremstvo, govori o po- teptanem, a vseeno vstalem Kri- stusu in se zavozla v neusmilje- no Solženicinovo vprašanje: „Ti

milijoni, ki smo jih vzgojili in izli- kali — kaj bo iz njih? Nekega dne bodo padli po nas kot gora in nas vse podkopali podse.“

Iz slovenske — in tudi nem- ške literature, vsekakor vstaja umirjenejša podoba velike no- či. Spomin se vrača k preprosti cerkvi sredi ozelenelih polj in livad. Nihče ne more zadušiti skritega veselja v dušah vernih in upajočih. Zvonovi slovesno pritrkavajo.

Kristus je vstal, aleluja!

Angeli božji so odvalili veli- kanske kamne, ki so ležali na Njegovem prebodenem srcu. Aleluja se razlega kot močan grom iz vseh nebes. Nebeška slepeča svetloba sije na pokra- jino, ki se je spremenila sredi vstajenja. Kristus stoji nadna- ravno velik, v belem oblačilu, sredi svetá, kot ga je naslikal slikar. V levici nosi zlati prapor, medtem ko se mu desnica dviga v blagoslov.

„Aleluja! Aleluja, ker je zakra- ljeval naš Gospod Bog Vsemo- gočni! Veselimo se in dajmo Mu čast, zakaj prišla je svatba Jag- njetova!“ (Iz koroške Nedelje)

LIFESTYLE
WOMEN IN PROFILE

BY HEATHER MATTHEW

By HEATHER WATSON

Sonia Hiršar is a painter and decorator. Her tools of colors and a power

Some of her fondest memories of her childhood in Geneva center around the traditional craft practice — tape, printing, embroidery.

Her dream is to furnish a kitchen museum with her 1920s and 1930s. From different wooden pieces having painted Australian adinkras.

"When we came to Australia in 1951, my first Easter was spent in Albany. I couldn't think of Easter without Easter eggs and so I did a few egg decorations for the family and this went on every year."

ZAN

PRE

"Then I was in about 1916 when I was restoring some decorated wooden chests from home, that I thought I should try something different, and I started decorating a few transfer shoes." — *For 2*

wooden spoons.
"Now I'm aiming for a
project to make a collec-
tion first of Easter eggs
decorated with Australian
wildflowers, then with
wooden spoons, each one
depicting a different
Australian bird."

Australian Bureau.
 "I feel that in this way,
 it is a contribution to
 Australia not only for an
 but for the children."
 "Gina's love of
 Australia is understand-
 able."
 - The Star 1983

She survived the horrors of World War Two when she was living in war-torn Trieste on the Italian-Yugoslavia border and east of Italy.

itional costume,
her ornamental

FRANCE

Sonia Hriber is pictured in her Slovenian national costume, complete with Avba (bonnet), with some of her ornamental kitchen utensils and eggs.

polakiramo, da se lepo svetijo in da barve drže. Kuhana notranjost jajc se polagoma osuši. Tako postane jajce sčasoma čisto lahko, lupina brez podlage pa seveda zahteva več paznje, da ga ohranimo.)

„Vsak pirh je novo stvarjenje. Nikdar ne vem, kako se bo moje krašenje jajca končalo . . . Okraski na pisanki so izraz tistega, ki jih riše — nekaj od svojega, daš vsaki pisanki . . .“ je povedala v intervjuju za časopis.

Ko je Hribarjeva družina leta 1955 prišla v Avstralijo, se je najprej naselila v mestu Albury na viktorijski meji, kjer je ostala dolga leta. Ko je tam doživljala svojo prvo veliko noč v novi deželi, gospe Sonji ni šlo v račun, da bi bili brez pisank. Z namenom, da bi bili kljub tujini prazniki bolj domači, jih je nekaj naredila za okras takrat še zelo skromnega domka. In tako se je začelo — pa nadaljevalo leto za letom . . .

Toda ni ostalo samo pri tem. Članek posebej poučari, da gospa Sonja bolj pozna avstralsko divje cvetje kot marsikdo tukaj rojenih. Zanj je dobila zanimanje pred kakimi osmimi leti, ko je ob svojem delu na slovenskih pisankah dobila novo idejo. Izrazila jo je v intervjuju za časopis s temile besedami: "Razmišljala sem: zakaj bi živila samo v preteklosti? Zakaj bi se ne razgledala malo okrog in skušala ob slovenskih tradicionalnih motivih na pisankah upodobiti tudi lepoto svoje nove domovine? . . . In začela sem poleg slovenskih motivov na pirhih upodabljati različno avstralsko divje cvetje kot 'bottlebush', 'flowering gum' in podobno. Pri svojem veselju do pisank sem se začela zanimati za avstralsko floro in začela sem odkrivati lepoto avstralskega buša . . ."

A Sonjina izvirna ideja ni obtičala samo pri pirhiti

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr.
Stan Zemljak O.F.M. Baraga House
19 A'Beckett St., Kew Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke
Brezmadežne, Slomšek House
4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

NAŠ VELIKONOČNI SPORED

MELBOURNE:

Cvetna nedelja (30. marca) — Osmo maša bo kot običajno, **deseto** z blagoslovom butaric, oljk in drugega zelenja pa bomo imeli ob lepem vremenu na dvorišču pri lurški votlini. Pripravite butarice otrokom, nekaj pa jih bodo, pred mašo imele za prodajo članice Društva sv. Eme.

Veliki četrtek (3. aprila) — Spomin zadnje večerje in ustanovitve presvete Evharistije. Večerno mašo bomo imeli **ob pol osmih**. Pred in po maši bo prilika za spoved.

Veliki petek (4. aprila) — Križev pot **ob enajstih dopoldne**, v lepem vremenu na dvorišču pred votlino. Po pobožnosti prilika za spoved. — Obredi velikega petka (molitve in branje pasijona, razkrivanje in češčenje svetega križa, obhajilo vernikov) bodo **ob treh popoldne**. Po obredih skupni obisk božjega groba v lurški votlini. Prilika za velikonočno spoved.

Velika sobota (5. aprila) — Ves dan imate priliko za velikonočno spoved; samo pokličite patra v Baragovem domu, pa bo na razpolago. Pomenljivi obredi velikonočne vigilijs se bodo pričeli **ob osmih zvečer**, ob lepem vremenu na prostem pri lurški votlini. Blagoslov ognja, velikonočne sveče, vode ... Branje beril. Prisostvovali bomo obredu krsta in obnovili lastne krstne obljube. Po sveti maši vigilijs bomo imeli domači običaj VSTA-

JENJA s procesijo, kj jo bomo zaključili z blagoslovom z Najsvetejšim. Po končanih obredih bomo blagoslovili velikonočne jedi. Kdor želi odnesti domov blagoslovljeno vodo, naj prinese s seboj stekleničko.

Velika nedelja (6. aprila) — Maše **ob osmih, ob desetih in ob petih popoldne**. Deseta bo v lepem vremenu na prostem pri lurški votlini. Pred vsemi mašami bo tudi prilika za velikonočno spoved, po mašah pa blagoslov velikonočnih jedil.

Velikonočni ponedeljek (7. aprila) — ima nedeljski spored maš: **ob osmih in ob desetih**. Pred vsako mašo je tudi spovedovanje.

ST. ALBANS in okolica (Sunshine, North in West Sunshine, East Keilor, Avondale Heights, Deer Park ...) ima priliko za slovensko velikonočno spoved **na veliki petek (4. aprila) od šestih do sedmih zvečer**. Cerkev Srca Jezusovega, kjer imamo redno mesečno mašo. Naslednja je na belo nedeljo (13. aprila) ob petih.

GEELONG in okolica: Slovenski duhovnik bo spovedoval v cerkvi sv. Družine, Bellpark, **na veliki petek (4. aprila) ob štirih** (po končanih obredih).

NORTH ALTONA in okolica (Yarraville, Altona, Footscray, Newport ...) ima priliko za slovensko

"Menda je bilo leta 1976, ko sem obnavljala nekaj svoje tradicionalne 'lesene robe'. Mimogrede sem dobila misel, da bi tudi pri tem poskusila nekaj novega. Začela sem krasiti lesene žlice in ostalo leseno robo: vsak predmet je dobil drugačno avstralsko divjo rožo ..."

In tako se je začelo. Zbirka tradicionalnih slovenskih ročnih del, ki so v Hribarjevem prijaznem domu kaj številni in res okusno urejeni — povsod se pozna Sonjina roka —, je dobila dodatek slovensko-avstralskih izvirnih del. Da je to posebej padlo v oči avstralskim obiskovalcem Hribarjevega doma, je samo znak, da se Avstralija probuja. Mnogi se vedno bolj zavedajo, kaj morejo tradicije priseljencev nuditi peti celini.

"Menim, da je ideja moj osebni doprinos Avstraliji,

ne le nam samim, ampak tudi bodoči generaciji ... Vesela sem, da je za mojo narodno dediščino med avstralskimi prijatelji toliko zanimanja in da jim morem v zameno zanj nuditi nekaj novega: da družim tradicionalno ročno delo svoje rodne domovine z lepoto nove dežele, ki me je sprejela."

Zanimivo, kajne? Gospa Sonja je tudi etnološki zbirki melbournskega verskega središča podarila košarico svojih pisank, ki so res lepe. In kot sem slišal, se okrog nje večkrat zberejo avstralske učenke, ki bi se rade od nje naučile risati pirhe: slovenske pisanke v dodatni avstralski motivi.

Avstralska Slovenija rojakinji k izvirni ideji čestita in ji želi že mnogo lepih uspehov.

JAKA NAPROŠEN

spoved na ponedeljek velikega tedna (31. marca) od šestih do sedmih zvečer. Cerkev sv. Leona Velikega.

SPRINGVALE in okolica (North Springvale, Mulgrave, Noble Park, Clayton, Bentleigh, Dandenong . . .): Slovenska spoved v cerkvi sv. Jožefa na ponedeljek velikega tedna (31. marca) od sedmih do osmih zvečer.

MORWELL in okolica: Rojaki Gippslanda imajo priliko za spoved v svojem jeziku na veliko sredo (2. aprila) od šeste do sedme ure zvečer. Cerkev Srca Jezusovega.

WODONGA-ALBURY ter raztreseni rojaki okolice: slovenska velikonočna spoved bo na veliko sredo (2. aprila) zvečer od šestih do sedmih. Cerkev Srca Jezusovega, Wodonga East.

BERRI, S.A.: Tamkajšnji in okoliški Slovenci imajo večerno mašo kot pripravo na veliko noč na torek velikega tedna (1. aprila) zvečer ob pol osmih. Od pol sedmih dalje prilika za zakrament sprave. Izrabite to srečanje, ki se vam nudi le dvakrat na leto, in pridite v lepem številu.

TASMANIJA bo dobila obisk slovenskega duhovnika v drugem tednu po veliki noči. Prilika za spoved in udeležbo pri slovenski maši bo na nedeljo 20. aprila. Pričetek maše ob šestih zvečer. Cerkev sv. Terezije, Moonah. Sporočite še drugih, ki nimajo MISLI, in zberite se v čim večjem številu.

● Menda mi tudi ni treba znova poudarjati želje, da se med obredi in mašo na prostem nihče ne zbira za cerkvi v glasnem govorjenju in smehu, ob kajenju

in celo pitju. Matere, povejte mladini svoje družine, pa tudi očetu, če je potreben istega nauka! Vsakdo, ki ne pride k bogoslužju s pravim namenom, naj raje ostane doma, pa bo na boljšem in ne bo motil nikogar.

● V januarski številki mi je zmanjkalo prostora, pa naj zdaj objavim nekaj statističnih podatkov našega verskega središča: V lanskem letu smo imeli 42 krstov in 13 porok (ena od teh je poveljavljena civilna poroka). Pogrebov je leta 1979 zabeležila naša tukajšnja skupnost 16.

Spovedi ne štejemo, a zdi se mi, da jih je bilo nekaj manj kot prejšnjega leta. Obhajil pa je bilo v naši skupnosti razdeljenih približno isto število kot lani: nad devet tisoč.

Seveda božjega delovanja v srcih ljudi ni mogoče označiti na papirju. Za tega ve le Bog, ki se poslužuje nas in verskega središča za svoje orodje . . .

● Porok ta mesec ni bilo, krsta pa smo imeli v slovenski cerkvi dva: Dne 17. februarja je krstna voda obtila Frances Mary, ki je razveselila družino Franca Pluta in Marije r. Šajn. Prinesli so jo iz Kingsburyja. — Iz Mulgrave pa so 23. februarja tudi prinesli punčko: Pavel Rob in Stella r. Cimerman bosta hčerkico klicala za Katherine Irene.

Obema družinama naše iskrene čestitke k prirastku!

● GLASNIKI so zopet pričeli s pevskimi vajami, pri maši pa tudi pojejo na drugo nedeljo vsakega meseca ob desetih. Vodi jih še vedno br. Bernard, četudi se je za to v zadnjem letu bogoslovnega študija težko obvezal. Žal za enkrat nismo mogli dobiti drugega voditelja. Res bi bilo škoda, da bi po tako lepih uspehih naš mladi

Najmlajša SLOVENSKA ŠOLA v Avstraliji — ustanovljena v GEELONGU, Vic. — na dan pričetka 9. februarja letos. Preveč je glavo, da bi objavili vsa imena: kar 36 prijaviteljev v starosti od pet do šestnajst let. Učiteljici ga. Frances Deželak (na levi) in ga. Marija Matkovič (na desni) bosta imeli z njimi dosti dela in skrbi, pa gotovo tudi veselja — ob sodelovanju staršev ter priznanju naše skupnosti za njihov trud in dobro voljo. Šoli naše čestitke!

dinski pevski zbor zaspal. Tudi v tem letu jih želimo velikokrat poslušati!

Enako se naša mladinska folklorna skupina pod vodstvom Špacapanove Anice zopet zbira na vaje. Pa tudi nastopili so že v novi sezoni. Na nedeljo 2. marca so plesali na kulturni prireditvi, ki so jo organizirali malteški duhovniki v podporo njihovega semenišča. Bili so lepo sprejeti in so s štirimi narodnimi plesi pridobili gledalce. V marcu bodo imeli še dva nastopa: za soboto 22. marca jih je naprosila občina Kew za nastop

Editu v spomin

V soboto 16. februarja zjutraj je v Austin bolnišnici v Heidelbergu (Melbourne) zaključil svoje zemsko potovanje EDI POLAJNAR. Melbournski slovenski družini je bil dobro poznan, večini vsaj po glasu, saj se je lani nekaj časa udeleževal tudi kot kaj priljubljeni napovedovalec slovenskih oddaj radia 3EA. Aktiven je bil pri tukajšnjem Slovenskem društvu v letih njegovih začetkov (bil je nekaj časa urednik "Vestnika"), pa tudi zadnja leta društvenega razvoja na elthamskem gričku, dokler mu ni bolezen ubranila sodelovanja.

Naj omenim, da je bil Edi eden prvih Slovencev, ki sem ga srečal leta 1956, ko me je pokojni o. Bernard pripeljal v Melbourne. In takoj ob tem srečanju mi je že napravil tudi prvo uslugo, za katero se je sam ponudil. Ne bom rekel, da sva se v teku let pogosto srečavala ali razgovarjala po telefonu, kadar pa sva se, je bilo prijateljsko iskreno. Edi je bil pošten in značajan mož, ki je vedel, zakaj živi danes v tujini namesto pod domačimi planinami. Zato ga je mehčanje hrbtnice naše skupnosti bolelo in tudi razmere zadnjih let med nami so po svoje pripomogle k njegovi resignaciji od javnega dela ter morda celo k razvoju bolezni. Edi je bil včasih na zunan trd kot so naše gore — je bil pač Gorenjec — znotraj pa mehak in poln občutkov. Ko sem ob priliki srebnega jubileja MISLI objavil iz njih prvega letnika občuteno črtilo "Božične misli" in obenem izrazil radovednost, kdo je podpisani Iztok ("... Kje je Iztok danes? Jih bo bral? ..."), mi je takoj ob prejemu številke telefoniral — Edi. Ves ginjen mi je povedal, da je on avtor črtila in da ni nikoli pričakoval, da bo njegovo delo po petindvajsetih letih doživelo ponatis. Da je

na kulturnem sporedu KEW FESTIVAL-a, na nedeljo 23. marca pa bodo plesali v Warringal Parku za občino Heidelberg. Želimo jim še veliko lepih uspehov!

● Tri srečanja z razgovori o veri in življenju imamo pa enkrat na mesec, dva v našem verskem središču, enega pa v Geelongu na župniji sv. Družine. V Kew imajo svoje sestanke odrasli, posebne pa mladina, ki je že v osemnajstem letu starosti. Kogar zanima poglobitev verskega znanja, je dobrodošel.

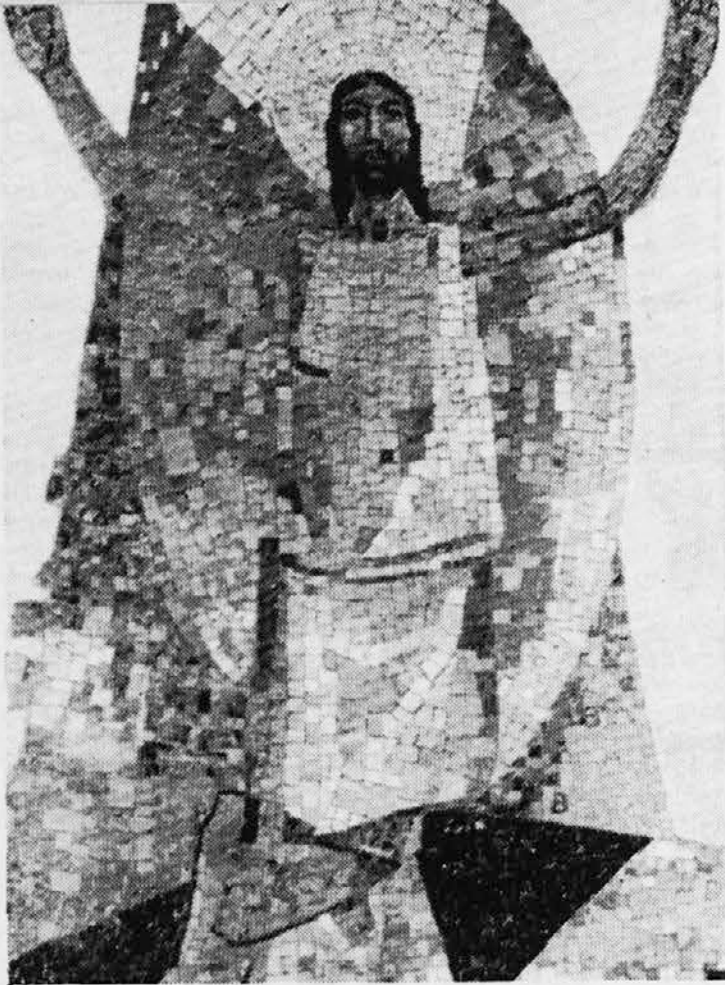
bil od vsega začetka zvest naročnik MISLI, sem vedel, da je vanje pod psevdonimom tudi pisal, mi je bilo novo.

Pokojni Edi je bil rojen 7. oktobra 1926. Družina je živela v Jelendolu nad Tržičem, kjer je bil njegov oče šofer barona Borna. Študiral je menda v Kranju, med vojno pa šel na Dunaj zaradi nadaljevanja trgovskih ved. Po vojni je prišel ponovno v Avstrijo, tokrat z željo, da se izseli. Za novo domovino si je izbral Avstralijo, kamor je došel 21. julija 1949. Najprej je moral odbiti dve leti pri nekem vojaškem objektu v N.S.W., nato je predsedal v Melbourne in dobil zaposlitev na polju svojega študija in znanja: v teku let je napredoval do vodja oddelka za delnice pri družbi Ampol. Službeno je moral za nekaj let nazaj v Sydney, končno pa zopet v Melbourne, kjer si je v Templestowe ustvaril prijazni domek (po obširnem vrtu je zasajal "gorenjske iglavce", kot se je ob priliki izrazil, pa pri tem verjetno želel, da bi bile ob pogledu z vrta za ozadje pokrajine tudi v nebo kipeče planine ...). Leta 1953 se je poročil z Romo Kottmann in njuna hčerka Vicki je danes diplomirana farmacevtka. Edijevo odgovorna služba zadnjih let je bila v vodstvu oddelka za delnice pri Broken Hill Proprietary Co., kjer ga celo v boleznih niso mogli pogrešati, ampak ga nagovorili za vsaj delno sodelovanje. Pri reorganizaciji delniškega oddelka jim je bilo njegovo znanje nujno potrebno.

Leta 1976 v maju je Edi doživel nepričakovano prvi srčni napad, kateremu je morala slediti stroga zdravniška paznja in omejitve dejavnosti. Preveč počitka pa si menda ni privoščil. A vedel je, da je zdravje odšlo za vedno in je s čudno mirnostjo pričakoval konca. Komaj nekaj mesecev je tega, ko mi je prinesel album zanimivih risb arhitekta R. C. Mejača, čes shranite jih vi, ker jaz ne bom več dolgo ... Ko ga je par tednov pred smrtjo novi napad poslal v bolnišnico, je slutil, da je ne bo več živ zapustil. Res je ni: previden s tolažili Cerkve je zaključil svojo zemsko pot.

Pogrebno mašo smo imeli v torek 19. februarja v slovenski cerkvi, ob veliki udeležbi rojakov in tudi številnih pokojnikovih avstralskih prijateljev. Vstajenja pa bo čakalo Edijevo izmučeno truplo na pokopališču v Templestowe.

Iskreno sožalje družini in sorodnikom v domovini. Ediju pa naš spomin pred Gospodom!

Evangelij na velikonočno TREBNO JE BILO, DA VSTAL OD MRTVIH (Jan 2)

Iz svetega evangelija po Janezu
Prvi dan tedna je šla Marija Ma-
lena zgodaj, ko je bila še tema, h
in videla, da je kamen od groba
ljen. Tekla je torej in prišla k
Petru in k drugemu učencu, ki
Jezus ljubil, in jima rekla: „Gospo-
dz vzel iz groba in ne vemo, kam
položili.“ Peter in oni drugi učenec
se torej odpravila in šla h grobu.
Pa sta tekla, pa je oni drugi
Petra prehitel in prišel prvi h

PO-
TUS

Sklonil se je in videl povoje na tleh —
vendar ni vstopil. Tedaj je prišel tudi
Simon Peter, ki je šel za njim, in stopil
v grob. Videl je, da so povoji na tleh, in
da prtič, ki je bil na njegovi glavi, ni
ležal med povoji, ampak posebej, zvit
na drugem mestu. Tedaj pa je vstopil
tudi oni drugi učenec, ki je prišel prvi
h grobu, in je videl in veroval. Nista
namreč še umela pisma, da mora vstati
od mrtvih.

SMO PRIKAVLJENI VSTATI? . . .

ZELO različna so občutja, ki spremljajo ljudi
skozi velikonočni čas. Nekateri hipno prevzame
vijolična otožnost in morda se skozi mašo celo sre-
čajo s Kristusom, trpečim na veliki petek. Drugi
ostajajo še manj prizadeti. Velikonočni čas je za-
nje enostavno nekaj, kar spada k religiji kot njen
praznik, da se vernik po večtedenskem postu za
nagrado malo povese. So pa tudi tretji, ki ob po-
slušanju velikonočnega evangelija prevzeti obsta-
nejo: oznanilo velike nedelje jih vznemiri, da gla-
dina njih duše vzvalovi in zapljuska. In ostaja se-
veda še množica zunaj vsakih cerkvenih vrat: te
velika noč ne zadene, ker se zanjo ne zanima.
Morda jo celo iskreno odklanja ali pa je ne more
priznati, ker ji današnji kristjan — ki bi moral biti
človek vstajenja — ni znal dati ničesar . . .

Bo tudi nas vznemiril velikonočni evangelij o
Gospodovem vstajenju? Vsaj moral bi nas, da bo
milost ob teh praznikih v nas napravila svoje. Da

bi po tej veliki noči močnejše zaživel svoj osnovni
krščanski poklic, v čedalje večji in bolj občuteni
povezanosti z Njim, ki je v krstu položil v nas svo-
jega Duha. Ta Duh bo obudil tudi nas, kot je obu-
dil Jezusa iz Nazareta (prim. 1 Kor. 6, 14). Zato
moramo biti pripravljeni z Njim vstati in živeti,
živeti tisto življenje kristjana, ki mu je On ka-
žipot in središče. Premalo bi bilo, če bi na vprašanje,
kaj nam Gospodovo vstajenje pomeni, odgovorili:
jamstvo za večnost, poročstvo za neskončnost . . .
Ko se opiramo na vero apostolov in po njihovem
izkustvu verujemo v vstalega Kristusa, ne smemo
prezreti drugega vzroka Kristusove vrnitve po
smrti in pokopu. Vrača se namreč kot biva-
joč, za-
res ves življenjski — torej tudi Njegovi nauki žive.
In apostolom naroča, naj jih ponesejo v svet, za
vse čase . . .

Zato je vseeno, ali gre za kristjana prvega, dvaj-
setega, ali stotega stoletja. Vedno je bilo in je in

Božja beseda

Seveda ne bo odveč, če bomo poskušali vero v
vstajenje v teh velikonočnih dneh tudi razumsko
utrditi in poglobiti. Toda ne sme ostati samo pri
tem, čeprav je že zdravi pameti jasno, da bi bila
pridiga o praznem grobu v Jeruzalemu takrat ne-
mogoča, če ne bi bilo Gospodovo vstajenje vsem
znano dejstvo. Vendar je treba v velikonočnem
evangeliju o dveh učencih, ki tečeta k praznemu
grob, videti veliko več. Petrov, in Janezov tek
naj nam bosta simbol dveh vrst kristjanov. Eni
gredo velikonočni skrivnosti nasproti prepočasi in
tako na njihovo življenje premalo vpliva. Ti
"tečejo po Petrovo". Raje naj bi posnemali mla-
dostnega Janeza, ki ga je "Jezus posebno ljubil",
ki je "videl in veroval", kot je sam zapisal. Janez
se je Vstalega oklenil s srcem, ne le z razumom.

Vstali Kristus naj bi nam bil blizu ne le na veli-
konočno jutro, temveč skozi vse leto. Z njim naj
bi bili pri delu in v trpljenju, v mladosti in v staro-
sti, ko molimo ali ko se zabavamo. Pri nas naj bi
bil, ko se veselimo življenja in ko se nam zdi, da
življenje v nas usiha. Radosti življenja naj bi nam
bile znamenje tistega Življenja, ki smo zanj dolo-
čeni, bolečine pa znak, da za to Življenje močnejše
in vredneje zorimo. Potem bomo lahko rekli, da
vstajenja nismo sprejeli samo z razumom, temveč
smo se ga oklenili z vsem srcem. Če kje, potem tu-
kaj velja stavek, ki sem ga nekje bral, da namreč
"človek vidi prav le s srcem". Zato bi kazalo pro-
siti v teh dneh, naj nas Bog reši ozkosrčnega razu-
marstva, podeli pa nam nekaj tistega duha, ki ga
je imel Janez Dobri. Ta mož prijetnega spomina je
s srcem prav videl, da je vse dogajanje na svetu
nenehna priprava na veliko noč.

Kristusovo življenje se ni slučajno končalo na
križu, kakor se tudi ni slučajno začelo v zavetju
nekega hleva. Adventno pričakovanje človeštva,
da bi prišel Nekdo, ki bi ljudi učil živeti, se je kon-
čno izpolnilo z Vstajenjem. — Ali smo pripravlje-
ni v velikonočnem jutru vstati s Kristusom tudi
mi?

Po M.G. in T.S.

Fr. Valerian Jenko O.F.M. in
Fr. Janez Tretjak O.F.M.,
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands,
N.S.W. 2160 (Vhod v duhovniško
pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke
Brezmadežne, St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands,
N.S.W. 2160, Telefon kot zgoraj.

Letošnji sydneyški velikonočni spored bo sledeči:

30. marca, CVETNA NEDELJA:

Ob 9:30 dopoldan — blagoslov zelenja in butaric na dvorišču. Procesija v cerkev, kjer bo sveta maša z dramatisiranim branjem pasijona, pri katerem sodeluje mladina in mešani pevski zbor.

Ob šestih zvečer — Hamilton-Newcastle — slovenska služba božja. Pred mašo prilika za spoved, po maši čajanka v dvorani.

2. aprila, sreda velikega tedna:

Ob sedmih zvečer — sveta maša s postno vajo kot pravo na veliko noč. Prilika za sveto spoved.

3. aprila, VELIKI ČETRTEK:

Ob sedmih zvečer — sveta maša zadnje večerje. Obred umivanja nog. Po maši prenos Najsvetejšega k stranskemu oltarju, v "ječo". Čiščenje Najsvetejšega do desete ure zvečer.

4. aprila, VELIKI PETEK:

Ob treh popoldan — opravilo velikega petka z branjem pasijona, čiščenje svetega križa in sveto obhajilo. Sledi prenos Najsvetejšega v božji grob, ki bo letos ob glavnem oltarju, blizu tabernaklja. Lepo ste vabljeni, da ostanete vsaj nekaj časa v tihi molitvi.

Ob sedmih zvečer — sveti križev pot s petjem.

Od dvanajstih opoldan — St. Joseph's, Leichhardt — opravilo velikega petka s svetim obhajilom. Od enajste ure do poldne spovedovanje.

5. aprila, VELIKA SOBOTA:

Ob treh in ob petih popoldan — blagoslov velikonočnih jedil združeno s čiščenjem Jezusa v božjem grobu.

Ob sedmih zvečer — blagoslov ognja, velikonočne sveče, hvalnica luči, blagoslov krstne vode in obnovitev krstnih obljub. Sveta maša velikonočne vigilijske, vstajenjske, procesijske z Najsvetejšim, zahvalna pesem in blagoslov.

6. aprila, VELIKA NOČ:

Ob osmih zjutraj — sveta maša z ljudskim petjem velikonočnih pesmi.

Ob 9:30 dopoldan — slovesna sv. maša s sodelovanjem mešanega zbora.

Ob 11:30 dopoldan — mladinska sveta maša s petjem mladinskega zbora.

Ob 11:30 — Brisbane — praznična služba božja.

Ob šestih zvečer — Canberra — praznična služba božja.

Ob petih popoldan — Wollongong — velikonočna služba božja.

7. aprila, VELIKONOČNI PONEDELJEK:

Ob 9:30 dopoldan — praznična služba božja.

WOLLONGONG ima velikonočno službo božjo na sam praznik ob petih. Spovedovanje od četrte ure do maše.

CANBERRA ima prav tako mašo na velikonočno nedeljo (ob šestih zvečer v Garranu), pred mašo pa priliko za sveto spoved.

BRISBANE ima slovensko mašo na veliko noč ob 11:30 dopoldan v St. Mary's, South Brisbane. Pred mašo spovedovanje.

NEWCASTLE ima službo božjo na cvetno nedeljo, 30. marca, ob šestih zvečer v Hamiltonu. Naslednja maša bo na belo nedeljo, 13. aprila, ob isti uri in na istem mestu. Obakrat je prilika za spoved.

SREČANJE ŽENA IN MATER bomo imeli pri Sv. Rafaelu na soboto po veliki noči — 12. aprila — ob 6:30 zvečer. Vse lepo vabljeni. To je prvo tovrstno srečanje, upamo pa, da bodo srečanja postala redna. Vodil jih bo p. Janez.

PIRHOVANJE bomo imeli tudi letos na velikonočni ponedeljek v Auburnu. Začetek ob šesti uri zvečer. Igral bo ansambel "Srebrne strune". Vsi ste lepo vabljeni.

MLADINSKA SREČANJA so pri Sv. Rafaelu zopet redno vsaka dva tedna. Vabljeni so vsi naši mladinci. Starši, poskrbite, da se jih bodo tudi Vaši mladi udeleževali. Saj so ti sestanki namesto prepotrebnega verouka, ki ga mnogi naši mladinci pogrešajo. In če bodo pri tem ujeli kako novo slovensko besedo, jim tudi ne bo škodilo.

Mladinska srečanja bo vodil p. Janez.

PROJECT COMPASSION. Tudi letos bomo poročila te postre nabirke dali našim misijonarjem. Poročila pa dobrodelnemu fondu sydneyške nadškofije.

NOV GROB. — V ponedeljek 25. februarja je v St. Vincent Hospital-u, Darlinghurst (Sydney) umrla gospa **KRISTINA TOMAŽIN**. Rojena je bila 20. februarja 1916 v Vinici, Bela krajina, kot hčerka Franca in Marije Špehar. Leta 1938 se je na Jesenicah poročila z Antonom Tomažinom. V Avstralijo je dospela leta 1970. Pokojnica je bolehalo že več let, resno bolna pa je bila le zadnjih nekaj mesecev. Imela je hudo operacijo na glavi, pred katero je prejela svete zakramente in se pripravila na pot v večnost. Pogrebno mašo smo imeli pri Sv. Rafaelu v sredo 27. februarja, pokopali pa smo jo na slovenskem delu pokopališča v Rookwoodu. Spominjamo se je v svojih molitvah. Iskreno sožalje sorodnikom: za pokojnico žalujejo hčerka Antonija por. Sodja ter sinova Marijan in Zdravko.

P. VALERIJAN

Sydneysko versko središče
vkljudno vabi
na tradicionalno

PIRHOVANJE

Auburn Town Hall

Velikonočni ponedeljek

— 7. aprila 1980 — od šestih zvečer dalje.

Igrajo "Srebrne strune".

Čakajo Vas lepi dobinki,
ki bodo objavljeni v "Rafaelu".

MED IN OTROCI

MED je nadvse koristna jed in vse premalo segamo po njej. V zadnjem času, ko postaja tudi manj poučenim jasno, da moderna zdravila le niso vsemogočna in da se je vredno ozteti tudi za naravnimi viri zdravja, je med zelo pridobil na veljavi. Naj tokrat omenimo koristnost medu za naše otroke.

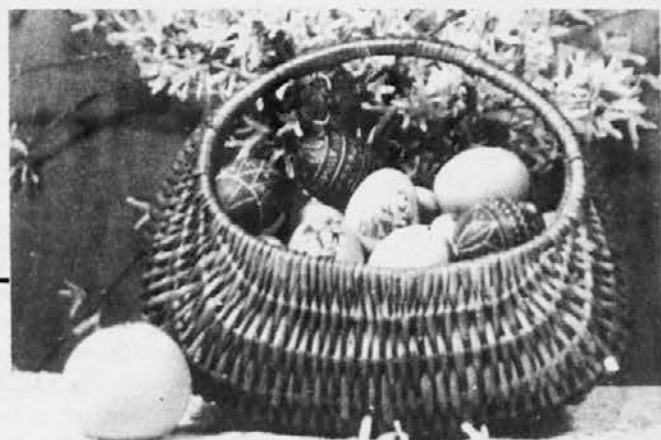
Številna raziskavanja so dokazala, da je med odlično živilo, ki pripomore otrokom, tako zdravim kot že bolnim, da si temeljito okrepijo organizem. Če otrok uživa dvakrat na dan med v toplem mleku, se bodo kmalu pokazali znaki življenjske moči: v lička bo otrok pordečil, živahnejši bo postal in povečala se mu bo tudi teža.

V primerjalnih poskusih je bila kar precejšna razlika med otroki, ki so uživali med, in med tistimi, ki ga niso.

Strokovnjaki za zdravljenje zob resno opozarjajo starše, naj svojim ljubljencem delijo čim manj bonbov in čokolade. Sladkor, ki je v teh proizvodih, kvarno vpliva na zobe. Presenetljivo pa je pri tem, da isti strokovnjaki priporočajo med. Ta sladki pridelek čebel za zobe nikakor ni škodljiv. Ravno obratno: znanstveno je dokazano, da uživanje medu hrani in krepi zobne korenine, ker prehaja med neposredno v krvne žile in kapilare preko katerih zobje dobivajo hrano.

Tako torej: med naj po naših družinah ne bo zaklenjem v omarah!

A.D.

Uredništvo
in uprava
MISLI
želita
vsem naročnikom
in sodelavcem
blagoslovljene praznike!

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU:

\$100.- Niko Krajc; \$45.- Peter Kern;
\$25.-Brisbansko društvo PLANIN-
KA ob svojem srebrnem jubileju;
\$15.-Marta Falež, Ivan Mesar;
\$12.- Margaret Kosmina, N.N.;
\$11.-Stanislav Bec; \$10.- Marija
Lajovic; \$9.-Zorko Abram; \$7.-
Alojz Kofol, Marija Leben; \$6.- An-
ton Stukely; \$5.- Josipa Kunek,
Albina Sinigoy, Anton Šajn, Rado
Škofič, Alojz Drvodol, Franc
Bračko, Terezija Simunkovič, Mirko
Brenčič, Anton Dominko, Karolina
Čargo. Ivan Prpič, Mira Berenyi, Dr.
Zvonimir Hribar, Irena Grassmayr,
Justina Ciobaca, Krista Golob, Pavla
Cecko, Dragica Gelt, Frank Toš,
Jože Košorok, Tereza Ilijaš, Darko
Stanič, Louis Širca, Franc Wagner,
Marija Poljanec, Eva Wajon, Rajka
Urbas, Stanko Šubic, Milena Boetz;
\$4.- Marija Zai, Ivan Cerkvenik; \$3.-
Mirko Cuderman, Vanda Sperne,
Stanko Gruntar, Anton Kociper,
Marija Štavar; \$2.80 Franc Ižanc;
\$2.65 Alojz Žagar; \$2.- Martin
Telich, Majda Skubla, John Mihič,
Štefan Kovač, Rude Iskra, Jože Zu-
pančič, Štefanija Vitez, Julija Raz-
boršek, Rezika Smolič, Jože Lipovž,
Zofija Brkovec, Jože Lipeč, Lojze
Furlan, Anton Gjerek, Anton Skok,
Ivan Kostevec, Danilo Gasperin,
Marija Oražem; \$1.80 Cilka Žagar;
\$1.- N.N., Gita Mihelčič, Slava Ma-
ver, Marija Magdalenič, Hermina
Koroša, Franjo Briševac, Daniela
Slavez, Karla. Twrdy, Avgust
Glavnik, Marija Fijan.

NAŠIM POSINOVLJENIM
MISIIONARJEM,
TOGO, AFRIKA:

\$22.- Mirko Cuderman; \$20.- Dr.
Zvonimir Hribar, N.N. (za lačne),
N.N. (za lačne); \$5.- družina Habjan.

ZA POMOČ CERKVI
V NOVI GORICI:

\$30.- N.N.; \$20.- druž. Alojz Žagar,
druž. Alojz Golja.

F. GRIVŠKI:

V O Z N I K I POVEST (8)

«Tilka!» je polglasno začel trgati iz sebe. «Ne bo me
več k pevskim vajam!»

«Zakaj?» ga je naglo prestregla.

«Ne bil bi rad nikomur v napotje.»

«Komu pa?» je zaustavila in obstala.

«Kaj bi ti razlagal! Sama dobro veš, komu!»

Prijela ga je za roko. Pogledala mu je globoko v oči.
Niko se je zdrznil. Najrajši bi spustil to trepetajočo roko,
skočil na brežino in zdirjal čez njivo. Še močneje mu je
stisnila roko in sunkoma metala besedo za besedo: «Vem,
Niko! Janez nama je napoti. Kar lepo se mu bova ognila
in šla naprej. Lepa je najina pot. Več zvezd je na njej kot
na rimski cesti. Janez je oblak: meglen in mračen. Razpr-
šila ga bova. Ne zameri! Viharen je že od otroških let. Ce-
sta ga je napravila trdega in prašnega.»

«In mene? Saj voziva oba po isti cesti, on kot gospo-
darjev sin, jaz pa kot hlapec!»

Zasmejala se je in stresla z glavo. Še drugo roko mu
je ujela. «Tebe cesta ni umazala! Mehak si in boli te, da si
hlapec. Prav! Jaz sem pa dekla. Oba bova služila istemu
gospodarju. In ta gospodar bo ljubezen. Hočeš?»

Objel jo je. Za grmom na klancu se je premaknila sen-
ca. Poznala se je skozi grm in obstala na ovinku. Dekle
se je sunkoma izvilo iz objema.

«Kdo je?» je zaklical Niko. Glas se je razgubil v tišini.
Senca je ostala nepremična. Pognal se je po poti, dekleta je
ostalo. Pod grmovjem je čakal Janez. V rokah je nosil
bičevnik. Luna je metala sence na njegov mrki obraz.

«Kaj iščeš?» je razburjeno vprašal Niko.

«Tebe!»

«In kaj hočeš?»

«Hočem te preteptati kot psa, da boš čutil, kaj se pravi
vohati po tujem svetu!» Niko je stisnil pesti. V obraz mu
je udarila kri. Kot kamen je padla med oba Tilka. Stegnila
je roko in zavpila: «Janez, domov! Sram te bodi!»

«Tebe naj bo sram, ki objemlješ hlapca! Ne boš ga imela, pritepenca! Pa tudi mene ne boš dobila nikdar. Ti si prodana!»

«Kdo me je prodal?»

«Tvoj oče!»

«Komu?»

«Tistemu, ki cesto meri. Zato boš pcestnica.» Pljunil je pred njo, zamahnil z bičevnikom in odbrzel ob potoku. Niko se je zakadil za njim, pa ga je prestregla Tilka. Drhtela sta od razburjenja. «Niko, stoj! Roko mi daj in z menoj pojdi!»

Molče sta šla čez mostič, pod katerim je šumel potok. Na dvorišču sta se razpustila. Tilka je stopila k vrtni ograji, utrgala rožmarin ter ga dala fantu.

«Lahko noč, Niko!» je zašepetala, odhitela k vratom in jih odklenila. Ključ je zarožljajal in vrata so se zaprla.

Tisto noč ni zaspal nobeden, ne Tilka, ne Niko, pa tudi Janez ni zatisnil očesa.

*

Dnevi so hiteli in si urno podajali roko kakor otroci pri igri. Na cesti so se potili delavci. Vozniki so pokali z biči in čakali pod topoli, da so jim razložili težke tovore. Niko in Janez od tistega večera nista izpregovorila. Umikala sta se, da nista nikdar vozila skupaj. Zidarji so zidali visoke škarpe in porabili cele kupe kamenja.

Okrog poldneva je pridrvel na motornem kolesu cestni nadzornik. Ustavljajal se je pri delavcih, dajal navodila ter si medtem z glavnikom česal bujne, mokre lase. Sprva je bil prijazen in se je kaj rad pošalil. Kmalu pa so delavci opazili, da postaja mračne volje.

«Ludvikova se mu je obesila na vrat,» so znali povedati. «Siten je postal kakor komar. Za vsak nič se ujeda.» Nekaterim delavcem je celo plačo utrgoval in jih javno preklinjal. Opoldne so delavci posedli za redkim grmovjem. Otroci so jim prinesli kosilo in hodili s čutarami po vodo. Tudi vozniki so kosili pod topoli. Konjem so nasuli seno, sami so pa polegali v senco.

Nekega poldneva je prisedel k njim tudi gospod polir. Po stezi je prišla z jerbasom na glavi Tilka. Prinesla je kosilo za Gregorja in Nikota. Pod topolom je pogrnila bel prt in razložila jedi. Poklicala je očeta in sedla v senco. Iz rož, ki so cvetele na travi, je zvila šopek in poiskala korč-

SKLAD ZA VIETNAMSKE BEGUNCE:

\$20.- Družina Slavko Jernejčič, Heidelberg, Vic. (namesto velikonočnih voščilnih kart prijateljem in znancem); \$10.- Marija Magdalenič (za lačne).

Dobrotnikom Bog povrni!

Hvaležen sem darovalcem v SKLAD za vietnamske begunce, ki ga je sprožilo in s prvim darom podprlo Slovensko društvo v Canberri. Dokler bodo prihajali darovi v ta namen, jih bom rade volje objavljajal.

Kot sem ob pričetku nabirke obljubil, sem tudi storil: naša nabirka je šla OSEBNO v begunska taborišča in nič ne dvomim, da je v celoti dosegla najpotrebnejše ter jim pomagala. Dne 2. decembra 1979 sem oddal vsoto do takrat nabranih darov — \$947.32 — vietnamskemu duhovniku, ki je malo kasneje osebno obiskal nekatera taborišča. Tudi za kasnejše in za bodoče darove bom skušal dobiti enako pot.

Menim, da begunstva žal še ne bo tako kmalu konec. Ker je težo begunskega življenja velika večina izmed nas enkrat občutila na lastni koži, bi morali mi še bolj razumeti te nesrečneže, ki so po taboriščih danes. Mislimo nanje v svojem obilju — v zahvalo in hvaležnost!

Upravnik

DISKO za Sydney in okolico!

Kličite me za praznovanje zarok in porok, rojstnih obletnic ter drugih veselih prilik! Igram po želji vse vrste glasbe in imam lepo izbiro angleških, slovenskih, nemških ter drugih plošč za mlade in stare.

Priporočila se **JOŽEF ROBAR**,
61 Garfield St., Wentworthville, NSW, 2145
Telefon: 636 7157

Iezus po vstajenju

Črte Tvojega obraza
so v poveličanju
komaj še vidne.

Ne prepoznavajo Te:
zdaj si jim vrtnar,
zdaj prikazen,
zdaj tujec na cesti v Emavs,
zdaj tih neznanec,
ki v vlažnem svitu
gleda z obale
na trudne kretnje
ribičev.

Tvoje telo je tvar,
ki se razpušča
v svetlobo duha.

Vstopaš skozi zaprta vrata,
se v hipu izmikaš očem
in nosiš sebe v daljave,
kakor se nosi misel,
ki je ne veže
nobena zamolka
teža zemlje.

Novo bivanje
hodi skozi staro.
Staro strmi
kot od vekov temen
živomoder vrt koral
na morskem dnu,
ko ga presije
bela luč
prvega
potapljača.

Vladimir Truhlar

**Globoko doživetje
velikonočnega veselja
ob Vstalem**

Vam želijo
Vaši dušni pastirji,
sestre
in posinovljeni misijonarij.

kov, da jih je povezala z bilko.

Polir jo je opazil. Hitro je vstal in se približal dekletu.

«Čigavi pa ste, gospodična?»

«Gregorjeva sem!»

«Zelo ste srčkani!»

Tilka si je pomaknila krilce globoko na ožgane noge in povesila modre oči. Kar meni nič, tebi nič je gospod polir sedel poleg nje. Dekle se je odmaknilo. Prišla sta voznika in začela s kosilom.

«Lepo punco imate, Gregor!» je dejal Herman.

Niko ga je srepo ošinil s pogledom in hitro zajemal. Spomnil se je na Janeza in njegove psovke.

Gregor se je delal, kakor da je preslišal laskanje. Naročil je Tilki, naj gospodu ponudi vina. Dekle je vzelo kozarec, natočilo in ponudilo nadzorniku.

«Ne bo šlo!» se je navidezno branil. «Podlaga manjka!»

«Pa bi vzeli nekaj pršuta!» je prigovarjal Gregor. «Domač je in prekajen. Zamerili ne boste, da vam kar tako postrežemo! Za naju je itak preveč!» Tilka je na očetov ukaz razvila rutico in položila nanjo velik hleb kruha z nožem.

«Krasno znate postreči, gospodična!» se je laskal gospod polir. «Ludvikova Elza bi vas zavidala.» Urezal je kruh in ga obložil s pršutom. Dekle se je umaknilo in nabiralo rože. Nadzornik jo je ogledoval z žarečimi očmi. Vitko postavio ji je uklepala lepa lahna jopica in široko pisano krilo. Lasje so ji sipali na ramo, da si jih je popravljala z roko. Obraz, ki je bil nenavadno ubran, ji je gorel v soncu.

«Komu boste dali šopek, ki ga spletate?»

«Temule,» je rekla in se lahnih korakov približala fantu. Niko se je ves srečen nasmehnil, sprejel šopek ter ga zataknil za klobuk. Gospod polir je vstal, si otrešal hlače in fanta prezirljivo ošinil s pogledom. Pod zadnjo topolo se je zarežal Janez. Gregorju vsa ta zadeva ni bila po volji.

Mogoče se je polirju pokadilo pod nos. Dekle je vihravo in fant nepremišljen. On pa, gospodar, mora skrbeti za zaslužek. Denar ima pa v rokah le gospod Herman. Vljudo se je zahvalil nadzorniku in ga povabil na dom. «Boste vsi enkrat v naši hiši,» je dejal. «Najboljšega pršuta bo narezala moja žena, jaz pa bom stopil v klet in prinesel starega, močnega, ki udari v žile.»

«Bomo videli!» je malomarno odgovarjal vabilu polir. Tilka je medtem pripravila posodo, pogrnila jerbas, si dala svitek na glavo, pozdravila in kakor srna odhitela po stezi.

Za njo so gledali trije: Niko s hvaležnostjo, gospod polir je bil užaljen, Janez pa je žvižgal in privoščil staremu in hlapcu, da sta segla tako globoko v žerjavico.

«Na delo!» je oblastno velel nadzornik. Sedel je na kolo, pritiskal jezno z nogami, da se je motor vžgal, zarenčal nad delavci in se odpeljal na kosilo k Ludviku, kjer ga je nestrpnost čakala Elza. Delavci so jezno zgrabili za krampe.

*

(Dalje prihodnjice)

“OB IZDATNI POMOČI. . .”

“V roke mi je prišel izrezek iz ljubljanskega časopisa, ki vsebuje članek z naslovom Sydney: slovenščina na maturi. Sydneyjski vicekonzul Božo Cerar ga je objavil, ko je bil lani doma na obisku. Nič nimam proti, če kdo poroča o nas — saj v slovenskih časopisih berejo o Avstraliji in nas večkrat velike neumosti. Zelo pa me je motil v članku tale stavek, ker se mi zdi, da ne odgovarja resnici. Takole se glasi: (. . .) Slovenščine so se otroci naših izseljencev DOLGA LETA (podčrtalo uredništvo Misli!) učili bodisi doma bodisi v okviru dopolnilnih šol, ki so jih OB IZDATNI POMOČI SLOVENSKE IZSELJENSKE MATICE (podčrtalo uredništvo Misli!) ustanovila izseljenska društva ali pa slovenska cerkev in prav iz teh šol (Društvo Triglav Sydney, Slovenska cerkev Sydney) so tudi izšli prvi maturantje. (. . .)

Tako Cerarjev članek. Kaj pravite, p. urednik?” (Iz pisma sydneyškega naročnika)

Za pismo hvala, fotokopijo celotnega članka pa je dobilo uredništvo že pred Vašim pismom. Sicer je bil pa celotni članek ponatisnjen tudi na deseti strani letošnje januarске številke “Avstralskega Slovenca,” glasila Slovenskega društva Sydney. Brez kake pripombe seveda — torej v soglasju s celotno vsebino: tudi s stavkom, ki moti Vas in še marsikoga.

Ni prvič, da se Slovenska izseljenska matica baha s pavjim perjem. Kar prerado piše o njej ali pa se poudar-

ja v govoru, da je nam avstralskim Slovincem šele “Matica s Slaki prinesla kulturo”, da nam je šele “Matica s svojim prvim obiskom oskrbela slovensko branje”; zdaj naj bi bile tudi naše šole ustanovljene “ob izdatni pomoči Slovenske izseljenske matice” . . .

In vendar smo imeli že davno pred prvim obiskom Matice v Avstraliji lepo število kulturnih nastopov, slovenskih knjig pa je bilo samo preko MISLI razpečanih med naše ljudi na tisoče in tisoče. Že “dolga leta” so se po Cerarju naši otroci učili slovenščine, to drži — mnogo pred prvimi stiki Matice s peto celino. Že celo v času, ko so avstralskemu Slovincu grobo pokazali vrata, ko je šel na jugoslovanski konzulat prosit usluge, pa je na prvo vprašanje iskreno odgovoril, da je emigriral v Avstralijo z begunskom potnim listom. Katera naša izseljenska društva ali celo slovenska cerkev naj bi torej pred “dolgimi leti” ustanovila slovensko šolo “ob izdatni pomoči Slovenske izseljenske matice”? Odstavek v Cerarjevem članku je kaj zvito in dvoumno izražen: govori na splošno in obenem o Sydneyu, med društvi in cerkvijo v stavku ima “ali”, ki more zlahka služiti v izgovor, da pri “izdatni pomoči” društvom cerkev ni mišljena . . . (četudi jo končno v oklepaju imenuje ob šoli Triglava).

Bi kar verjel, da danes Slovenska izseljenska matica pomaga (če res tako izdatno, da je vredno bahanja, naj povedo prizadeti!) gotovim društvom, dočim za druga vem, da njeno naravnost vsiljeno pomoč odklanjajo. Za Slomškovo šolo verskih središč lahko mirno povem, da njene pomoči **ni prejela in jo tudi ne bi hotela prejeti**. Zakaj ne? Ker živimo v svobodnem svetu, svobodni človek pa ima tudi pravico odkloniti dar, če dvomi v njegovo iskrenost. Preveč je že dokazov, da je pri vsakem “dam” režima v domovini tudi “daj” — vsaka pomoč od tam ima ceno, ki svobodnega Slovence ni vredna.

Upam, da je odgovor dovolj jasen. Bog daj, da bi se od njega tudi naša društva kaj naučila!

P. BAZILIJ

Izola — slovensko okno v svet

IZPOD TRIGLAVA

TUDI do nas v Avstraliji je prišla vesela vest, da je papež Janez Pavel II. imenoval kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja **dr. Alojza Šuštarja** za ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolita. Nasledil bo dr. Jožefa Pogačnika, ki je že pred tremi leti dosegel 75 let in zaprosil Rim za odstop. Prihodnjič bomo o novici lahko kaj več poročali, saj bo medtem prišla "Družina". Imenovanja pa smo vsi lahko veseli, saj je novi nadškof res vredna izbira.

Dr. Lojze Šuštar je bil rojen 14. novembra 1920 v vasi Grmada pri Trebnjem na Dolenjskem, v mašnika pa je bil posvečen 27. oktobra 1946 v Rimu, kjer je na gregorijanski univerzi tudi doktoriral. Sledila so leta delovanja v Švici, kjer je postal generalni vikar škofije Chur in je poleg drugega več let opravljal tudi odgovorno službo tajnika Sveta evropskih škofovskih konferenc. Ni šlo brez težav, da se je na željo slovenskega cerkvenega vodstva leta 1977 vrnil v Slovenijo, kjer je kmalu postal kanonik in očitni kandidat za naslednika ostarlega in bolehnega metropolita dr. Pogačnika.

Tudi avstralski Slovenci smo veseli novega slovenskega nadškofa in mu k imenovanju iskreno čestitamo. V imenu nas slovenskih izseljenskih duhovnikov in vseh naših vernikov so mu verska središča poslala pozdravne telegrame.

NEDAVNO smo na eni slovenskih strani sydneyjskega tednika brali imena Slovencev v jugoslovanski diplomatski službi po svetu. Vrsta imen še kar nekaj izgleda, da običajnega bravca, ki ne misli, zamami: saj jih imamo še kar precej... V resnici teh 18 rojakov v kadrih z visoko izobrazbo pri jugoslovanskem zveznem sekretariatu za zunanje zadeve pomeni komaj 4% vseh. Ljubljansko "Delo" dne 22. decembra 1979 v članku o tem pravi med drugim: "... Glede na to, da smo federativna država, bi tudi naša diplomacija morala sevati to federativno ureditev in tudi večnarodnostno sestavo. Vsi, ki smo za to odgovorni, moramo biti zainteresirani, da je več Slovencev v diplomatski službi..."

To je pa druga plat ob pogledu na "dolgo" vrsto slovenskih diplomatov, ki zastopajo Jugoslavijo.

V ZNAMENITEM cistercijskem samostanu Stična na Dolenjskem so v januarju umestili novega opata. Za to mesto je bil izbran p. dr. Anton Nadrah, po rodu do-

mačin iz Stične. Bogoslovje je študiral na ljubljanski fakulteti, kjer je leta 1969 tudi doktoriral.

Štiški samostan belih menihov, kot so naši ljudje rekli cistercijanom zaradi bele redovne obleke, je veljal dolga stoletja za versko in kulturno središče. Učil je dolenjskega kmeta tudi umnega gospodarstva, sadjarstva in živinoreje.

SKOMARJE je vsekakor eno najvišjih pohorskih naselij, saj njegovo središče leži samo nekaj metrov manj kot tisoč metrov nad morjem. Žal ima tudi ta kraj vedno manj in manj ljudi: mladi so se naveličali strmin in samote ter kmečkega dela, zato odhajajo v dolino za lažjim delom in boljšimi življenjskimi pogoji. Naravno je tudi otrok v osnovni šoli na Skomarjah vedno manj in letošnje šolsko leto sploh ni prvega razreda.

NEKDO piše v rubriko "Bralci pišejo..." goriškega Katoliškega glasa o današnji slovenski "napredni usmerjenosti", ki ne mara več svetnikov. Razni "sveti" so izginili pred imeni svetniških krajev, ali pred raznimi godovi kot je "martinovanje". Toda v tem je nedoslednost, dokler so v rabi še svetniška imena, ki jih dajejo otrokom pri rojstvu. Njegov nasvet: "Namesto raznih Antonov, Jožetov, Francetov in podobno bi lahko uvedli druga, nemistična imena. Mogli bi se zgledovati pri severnoameriških Indijancih: Sedeči Sokol, Sivi Orel, Mogočni Bik in podobno. Za naše specifične slovenske prilike hi lahko uvedli npr: Lahkoverni Teliček, Modri Osil, Samozavestni Val, Prihuljena Glista, Priliznjeni Stremuh in podobno." Pisec zaključuje, da bi morali res "bolj odločno pomesti z navlako mistične preteklosti", podpisal pa se je z "Dosledni brezverec."

SVETI Frnačišek Saleški je zavetnik katoliških časnikarjev. Na njegov praznik je nadškof Pogačnik sprejel 32 duhovnikov in laikov, ki v Sloveniji urejujejo verski tisk. Prvi del spominske slovesnosti je potekal ob mašni daritvi in pridigi, drugi pa v prijetnem kramljanju v škofijski dvorani. "Kadar polresnic o Cerkvi ne moremo popraviti tam, kjer bi jih po vsaki človeški logiki smeli in morali," je med drugim časnikarjem naglasil metropolit, "takrat morate to storiti vi, ki opravljate nalogo sporočevalcev v Cerkvi." Seveda ne prvo in ne drugo ni tako lahko v državi, kjer še vedno preценjujejo besede škofom in duhovnikom, pa tudi časnikarjem temeljito gledajo pod pero, kaj bo prišlo v tisk...

Nadškof je tudi naglasil, naj bo pisanje v verskih listih v lepi in slogovno izbrušeni slovenščini. Tako informacija preraste samo sebe ter postane zadeva vesti — poziv k dejavnosti.

JESENŠKI železarji se ponašajo tudi s svojim pihalnim orkestrom, ki je nedavno proslavil 105-letnico obstoja. Seveda so za jubilej pripravili koncert, ki je privabil mnogo prijateljev glasbene ustanove. Na koncu predstave je orkester prejel tudi zlati kipec, ki si ga je za služil na trinajstem srečanju jugoslovanskih ljubiteljev

pihalnih orkestrrov v Valjevu. Torej po več kot stoletju še nosi zastavo pred drugimi sličnimi ustanovami.

IZ PIRANA poročajo, da bodo edino primorsko letališče Slovenije do prvega maja letos usposobili in dokončali, da bo v letošnji turistični sezoni že služilo kot mednarodno letališče.

ŠEMPETER ima antični vrt, ki ga je minulo leto obiskalo več kot 15 tisoč izletnikov, od tega tudi veliko tujcev. S še večjim obiskom pa se lahko pohvali jama Pekel. A njenih 25 tisoč obiskovalcev je poleg podzemne jame vsekakor navdušila tudi prijetna gostilna "Dom" pri Peklu — vsaj tako pravi poročilo.

ORGLATI polnih šestdeset let ni majhna stvar, zato je tudi **France Marolt** za svoje dolgoletno organistovsko delo v trnovski župnijski cerkvi v Ljubljani zaslužil posebno omembo in cerkveno priznanje. Nadškof dr. Jozef Pogačnik se mu je ob visokem jubileju v službi Cerkve ustno in pismeno zahvalil.

Organist **France Marolt** je bil rojen leta 1893 v Škocjanu pri Turjaku. Po končani orglarski šoli v Ljubljani je bil najprej nastavljen na domači fari, leta 1919 pa je prišel v Trnovo in tam ostal šest desetletij. Poleg vodstva cerkvenega zbora je mož tudi komponiral, v času župničkovanja pisatelja Finžgarja z njim sodeloval v radijskih oddajah, pa tudi kot pevec sodeloval pri ljubljanskem opernem zboru, kar mu je do pozne starosti ohranilo lep tenor in svežino glasu. Več let se je posvečal tudi drugim zborom, v katerih je uspešno vzgajal mlade pevce. Vsekakor bogato življenje in vredno proslavljanja visokega jubileja.

V **SLOVENIJI** so se v lanskem letu življenjski stroški zvišali za 24,8 odstotka, kar je po velikosti četrti največji skok v zadnjih 27 letih. Po uradno izdani statistiki je razvidno, da se je lani najbolj podražila povrtina — za 54,6 %. Za njo pride na vrsto tekoče gorivo (53 %), dočim je cena druge kurjave poskočila za 34,1 %. Najmanjši povešek kažejo poštne storitve, pa še ta ni ravno majhen: 8,1 odstotka.

BRALI SMO, da bo moralo slovensko gozdarstvo v prihodnjem sredoročnem obdobju vložiti precej več denarja za obnovo gozdov. Opuščenih kmetijskih zemljišč in gmajn je namreč že blizu 350 000 hektarjev, to pa pomeni kar 17 odstotkov vse slovenske zemlje. Eden na-

E.Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovencem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk.

Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČŠŽ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

Telefon:
544 8466

9 Tennyson Ave.,
CLAYTON, Vic. 3169

črtov je, da bi desetino te zemlje uredili v nasade sadnega drevja, tretjino bi pogozdili, tri petine pa prepustili naravnemu zaraščanju.

KAJ PA PRAVITE k temu? V ljubljanskem "Delu" smo brali dne 14. novembra 1979 tole:

"... Na mejnih prehodih v Sežani in na Jesenicah so morali 1978 raztovoriti nič manj kot 23 tisoč naših vagonov (!) zaradi najrazličnejših okvar, pred katerimi v tuji ni res niso mogli zatisniti očesa. Na istih postajah so morali 1978 zaradi okvar izločiti iz mednarodnega potniškega prometa 950 naših vagonov in še 120 vagonov z ležišči (kušet). Tako je bilo 1978 in, kot pravijo, tudi 1979 ni bilo nič bolje, kvečjemu je bilo še slabše.

Že nekaj časa vemo, da na jugoslovanskih železniških postajah vsako soboto in nedeljo stoji približno deset tisoč natovorjenih vagonov, ker jih nihče ne razklada. Stoji torej skoraj petina tovornih vagonov v SFRJ. Hkrati pa smo morali 1979 za izposojene tuje vagone odšteti dobrih 250 milijonov dinarjev ali približno 14 milijonov dolarjev.

To je drobec cvetk iz našega železniškega prometa, seveda bi jih lahko našli nič koliko tudi v cestnem, zračnem in ladijskem prometu."

Tako ljubljansko "Delo" in nihče mu ne očita. Za "Misli" pa je strašen greh in protinarodno pisanje, da so to "cvetko" presadile tudi v informacijo svojim bralcem...

ZADNJIČ smo poročali, da namerava papež proti koncu februarja obiskati Filipine. Zaradi zapletenega mednarodnega položaja je bilo predvideno potovanje odloženo. Najpogostejše omenjajo zdaj za ta obisk november in dodajajo, da bo takrat zelo verjetno Filipinom dodal tudi obisk Japonske in Sri Lanke.

Za mesec julij pa je predvideno papežev potovanje v Južno Ameriko. Obiskal bo Brazilijo, pa morda tudi Argentino in Čile. Točem datum potovanja bo znan šele v začetku maja, ko bodo organizatorji papeževih potovanj uredili vse potrebno.

PO RUSIJI in po svobodnem svetu je znano ime ruskega pravoslavnega duhovnika Dimitrija Dudka, ki so ga letos v januarju zaprli. So mu pa že nekaj let stopali na prste, ga prestavili iz Moskve na neko podeželsko župnijo in ga klicali na zagovore. Vse pa samo zato, ker se je komunistični oblasti zdelo, da je njegov vpliv na mladino prevelik. Mladina ga je hodila poslušat od blizu in daleč ter iz njegovih besed črpala evangelijskega duha.

Odbor ruskih študentov je nedavno v Parizu objavil eno izmed pisem, ki jih je Dudko pisal lansko leto. Tole je zapisal:

„... Nikdar nikjer ni bilo take duhovne žeje, kot je sedaj pri nas. Večkrat osebe, ki želijo zvedeti kaj o evangeliju, berejo protiversko literaturo in gredo mimo vseh protiverskih razlag, zapomnijo pa si, kaj pravi evangelij. Večkrat segajo tudi po dvomljivih spisih, kakor je npr. spis Sanje Device Marije, Sveta pisma in razne prerokbe. Zgodi se kljub temu, da po teh spisih pridejo do vere. Nisem črnogled, verujem v preporod krščanstva na naši zemlji. Godijo se izredne reči. Verni ljudje se hranijo s skromnimi drobtinami, pa postajajo duhovno močnejši ...”

V SLOVENIJI V SVETU vsekakor prednjači Argentina, kjer so naši rojaki vsesplošno najbolj delovni. Samo pogledjmo podatke o lanski šolski dejavnosti, ki je tekla vzporedno s poukom v argentinskih šolah! Osnovnošolski sobotni tečaji 1979 so bili na osmih krajih Velikega Buenos Airesa (argentinska prestolica ima deset milijonov prebivalcev): Osrednji Buenos Aires, Ramos Mejia, San Justo, Castelar, Slovenska vas, San Martin, Carapachay in Berazategui. V notranjosti dežele pa so bili na štirih krajih: Mendoza, Tucuman, San Luis in Bariloche. Tečajev se je redno udeleževalo 495 sloven-

skih otrok, vzgoji in poučevanju pa se je posvečalo brezplačno osemdeset ljudi. Pouk je vseboval verouk, slovenski jezik, slovensko zgodovino, zemljepis Slovenije in slovensko petje.

Srednješolski sobotni slovenski tečaj pa je bil na štirih krajih: v Buenos Airesu je pouk obiskovalo 201 dijakov, tečaj v Slovenski vasi je imel 54 dijakov, tečaj v Barilocheh na jugu Argentine je obiskovalo 7 dijakov, v mestu Mendozi pod Andi pa 8 dijakov. Skupno število slovenskih srednješolcev in srednješolk na tečajih 1979 je bilo torej 270. Tem tečajem se je lani (seveda brezplačno!) posvečalo 32 ljudi.

Prav je, da je o tem nedavno poročal ljubljanski verski tednik "Družina", saj slovenska uradna izseljenska organizacija — Izseljenska Matica s svojo "Rodno grudo" — o vsem tem neprecenljivem delu za ohranitev slovenstva v Argentini molči. Enako molči o ostalem gigantnem kulturnem delu naših argentinskih rojakov. Zakaj, ni težko uganiti. Če je res vseslovenska narodna ustanova in ne zgolj režimska, bi si kaj takega ne smela privoščiti. Njen molk je zelo zgovoren dokaz, komu v prvi vrsti služi.

AMERIŠKA škofija St. Cloud v Minnesoti je v letošnjem januarju proslavljala stoletnico smrti našega rojaka, indijanskega misijonarja Frančiška Pirca. Umrli je v Ljubljani 22. januarja 1880, kamor se je vrnil po skoraj stiridesetletnem (1835—1873) misijonskem delu med Indijanci. S svojim delom si je zaslužil naslov "očeta škofije St. Cloud" in, so mu kot takemu pred dobrimi 25-imi leti tam postavili tudi spomenik. Zdaj so v škofijskem listu v spomin na stoletnico ponatisnili celo Pirčev vo posmrtno podoben v slovenščini ter dodali njen pristi prevod v angleščino.

Misijonar Pirc je bil rojen v Kamniku leta 1785 in je bil 1813 posvečen v duhovnika. Doma je deloval kot kaplan v Kranjski gori, nato kot župni namestnik pri Fužinah, kot župnik pa v Pečah in v Podbrezjah. Za ameriške misijone so ga navdušila Baragova pisma. Četudi je šel čez morje že petdeset let star.

JUDJE, ki živijo v Ameriki, so v svojem letošnjem letopisu "American Jewish Year Book" objavili statistiko, iz katere pozvemamo, da je bilo lani (1979) na svetu 14.396.000 Judov. V Izraelu samem jih živi 3.135.000, kar pa ni največja judovska skupnost. Največ Judov je v Združenih državah ameriških — 5.860.000 ali 2,7 odstotka prebivalstva. Sovjetska zveza ima 2.666.000 prebivalcev judovskega rodu, Francija pa 650.000.

UGANDI se morda le obetajo boljši časi, kar je prenehala strahovlada Idi Amina. Novi ministrski predsednik Godfrey Binaisa skuša storiti vse, da zakrpa in ozdravi rane, ki jih je prebivalstvu zadala diktatura. Izjavil je željo, naj bi se v deželo vrnili vsi misijonarji, ki jih je Idi Amin izgnal, pa tudi tisti, ki so se umaknili sami, da so si rešili vsaj golo življenje. Povedal je lepo besedno misijonarjem: "Misijonarji v Ugandi niso samo

čezanjevali bičje besede, ampak so tudi ogromno storili za njen napredek . . .” Posebej je predsednik omenil umorjenega anglikanskega nadškofa Luwuma. Predlagal je celo, naj bi v njegov spomin v Gulu postavili novo anglikansko stolnico.

VELIKO POZORNOST je vzbudila sinoda nizozemskih škofov, ki je bila v Rimu in se jo je udeleževal tudi papež. Nizozemska Cerkev je zaslula nekoliko predaleč v pokoncilski prenovi, ker namesta in duha koncila niso pravilno razlagali. Tako so nastala trenja med naprednimi in bolj konservativnimi škofi, enako med laiki in duhovniki. Na sinodi so se zdaj v marsičem zadržali in upati smemo, da se bodo sadovi kmalu pokazali. Za uspešno vodstvo nizozemskih katoličanov je edinost škofov nujno potrebna. V kratkem bodo nizozemski škofje izdali pastirsko pismo o Cerkvi in zakramentalnem življenju.

VELIKO SE DANES govori o krščanski edinosti. A še bolj kot besede so pri tem važna dejanja. In tako dejanje je bilo storjeno tudi letos 19. januarja, ko so v pravoslavni cerkvi sv. Andreja v Patrasu slovesno sprejeli relikvije — ostanke križa, na katerem naj bi pretrpel svoje mučeništvo sveti apostol Andrej. Relikvije sta s posebnim letalom grške vlade pripeljala iz francoskega mesta Marseille kardinal Etchegary in pa grški pravoslavni škof Meletios. Ta je v nagovoru poudaril, da se tudi vrnitev teh relikvij uvršča v prizadevanja za edinost kristjanov.

Ostanek Andrejevega križa je bil hranjen od 13. stoletja dalje v samostanu sv. Viktorja v Marseillu. Poleg relikvij so v Patrasu tudi že ostanke apostolove lobanje: leta 1964 jih je vrnil Vatikan, kjer so jih hranili od leta 1462.

PREDZADNJIČ smo poročali, da ima papež med organizatorji svojih potovanj Slovence, ki je vodil priprave in spremljal papeža v Ameriko. Danes lahko dodamo še to zanimivost, da so za papežev obisk New Yorka izbrali za njegovega kuharja — Slovenca. Carl Skrinar je glavni kuhar v restavraciji Crist-Cella Restau-

rant. Mož kar verjeti ni mogel, da so prav njega predlagali in izbrali. Sicer je kuhal že za mnoge znane osebe: za predsednika Richarda Nixona in njegovega podpredsednika Spira Agnew, pa tudi za vse tri brate Kennedyje. Edward Kennedy še zdaj večkrat pride v to restavracijo na kosilo, če se mudi v New Yorku.

Carl Skrinar je doma iz Sežane. Bil je uslužben pri italijanski paroplovni družbi, ko je leta 1931 emigriral v Združene države in se zaposlil kot kuhar v New Yorku.

MED SLOVENSКИM priseljenci v Franciji je tudi dr. France Zajdela, ki velja za znanstvenika svetovne ravni na polju raziskovanja raka. Dr. Zajdela vodi na Orsay-univerzi pri Parizu oddelek za študij raka in je že pred leti za svoje delo prejel lepo odlikovanje. Letos 5. februarja je bil ponovno odlikovan: francoska vlada mu je po osebnem zastopniku ministra za zdravstvo izročila visoko odlikovanje, ki daje našemu rojaku naslov "Officier du Mérit National".

Ugledni znanstvenik kljub svojemu delu rad prihi v pariško slovensko skupnost, ki se zbira okrog slovenske maše in izseljenskega duhovnika, kadar seveda ni zadržan na svojem delu ali na potovanju. Saj ga kot enega največjih strokovnjakov za raka kličejo na vse konce sveta. Ko so rojaki leta 1966 blagoslovili zastavo Društva Slovencev v Parizu, je bil njen boter. Na nedeljo 9. marca letos pa bo imel v novem Slovenskem domu po maši za svoje rojake predavanje o raku.

" . . . tujina se diči z delj njihovih rok . . ." je zapisal Župančič. Res, koliko ima Slovenija v svetu rojakov, ki so ji v ponos. Dr. Zajdela k odlikovanju tudi od avstralskih Slovencev iskrene čestitke!

ATEISTIČNI LEKSIKON so izdali v Sovjetski zvezi, tiskan je na 275 straneh in vsaka stran diha sovražstvo do Boga in vsega božjega. Sveto pismo imenuje ta leksikon "sredstvo verske propagande," molitev pa razloži za navadno "vraževerstvo." Leksikon zlasti napada večno življenje, ki ga vera uči. Napad nanj utemeljuje s trditvijo, da je nebesa mogoče ustvariti že na tem svetu in je nanje nesmisel čakati šele po smrti.

Dr. J. KOCE, 72 Essex Rd., Surrey Hills, Vic. 3127. — Tel. 836 3862

(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Imam v vseh večjih mestih Evrope in Amerike ne samo poslovne ampak tudi prijateljske zveze.

**TOUR WORLD INTERNATIONAL, 155 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 63 4832, Consultant Dr. J. KOCE**

KOTIČEK

POŠTA

naših mladih

ZVONOV

**BIM-BIM, BIM-BIM!
JAZ DAN ZVONIM,
NA OKNA TRKAM,
ZASPANCE BUDIM,
BUDIM-BIM-BIM!**

**BAM-BAM, BAM-BAM!
JAZ SONCE VAM DAM,
EN PEHAR ZA POLJE,
EN PEHAR ZA HRAM
GA DAM-BAM-BAM!**

**BOM-BOM, BOM-BOM!
KJE JE TVOJ DOM?
KDOR POT SI JE ZGREŠIL,
JAZ VODIL GA BOM
NA DOM-BOM-BOM!**

O. ŽUPANČIČ

DRAGI OTROCI!

VELIKA NOČ je tu in upam, da jo boste lepo obhajali po vaših družinah. Ne mislim le na pirhe in potice, ampak na globoki pomen praznika. Ob velikem tednu se spominjamo Jezusovega trpljenja, ki se konča s smrtjo na veliki petek. Nato pa se žalost preljuje v veselje velikonočnega praznika, ki nam oznani, da je Jezus vstal od mrtvih.

Tudi Striček vam vsem Kotičkarjem želi v teh dneh veliko veliko duhovnega veselja. No ja, pa tudi lepih pisanih pirhov! Vem pa iz prejšnjih let, da vas bom najbolj razveselil z risbo in povabilom, da jo olupate z barvicami.

Če mi svojo umetnino pošljete **do 14. APRILA**, bo prišla v poštev pri izbiri najlepše. Seveda bo izbrana najlepša slika prejela lepo **NAGRADO**. Kajne, da boste poskusili? Morda pa ravno tebe, ki zdajle tole z mamico prebiraš, čaka sreča...

Na delo torej! Čim več vas bo tekmovalo, bolj bom vesel. To mi bo v dokaz, da res prebirate Kotiček.

In ne pozabite: risbi morate pripisati svoje **IME** in **NASLOV**, pa tudi **STAROST**. Mamica ali očka vam bosta pomagala — pri odpošiljki, mislim, ne pri barvanju...

Lepo vas vse pozdravlja — **STRIČEK**.

NIČ ne dvomim, dragi Kotičkarji, da veste, kaj je **ve-
lika noč**. Ali pa veste, kaj je "velikonočni žegen?" Ma-
mico vprašajte, pa vam bo povedala.

Slovenski pisatelj Finžgar je lepo opisal, kako je ma-
ma poklicala otroke in jim razlagala, kaj daje v jerbas,
dabo nesla v cerkev k blagoslovu.

"Vidite kolač — to je krona Kristusova!"

"Jagnje — Jezus je nedolžno jagnje, za nas darova-
no."

"In pirhi — rdeče kaplje božje krvi."

"In tu je korenina hrena — trije bridki žebliji."

Pa Finžgar ta opis tudi nadaljuje. Ko se je družina
vrnila z blagoslovljenimi velikonočnimi jedili iz cerkve,
je oče vzel nož, blagoslovil kolač in odrezal vsakemu po
dva kosa in priložil po dva pirha.

"Kaj pa sedaj?" je vprašal otroke.

Petrček bi vse takoj pojedel, je dejal. Leško bi en kos
pojedel takoj, enega pa naslednji dan. Marjanca pa bi
samo pol kosa pojedla danes in pol jutri, ostalo pa bi ra-
da nesla revni družini na drugi strani gmajne. Tako sta
sklenila končno tudi bratca in vsi skupaj so razveselili
vdovo Jero in njene lačne otroke. Ko so se vračali
domov, je bilo v njih srcih veselo, kot da jih sam Bog
hvali za njih dobro delo...

Dragi otroci, pri vseh dobrotah praznikov ne
pozabite, da Jezus na križu ni imel ničesar in da so tudi
danes mnogi za praznike — lačni. Kajne, da veste, kaj
morate storiti, da bo tudi v vaših srcih veselo?

PARK RIDGE, QLD. — Praznovanje srebrnega jubileja naše brisbanske "Planinke" — v soboto dne 16. februarja — je bilo res lepo. Zato je prav, da še drugi rojaki izvejo kaj o naši tukajšnji izseljenski družini. V nekaj stavkih bi Vam rad podal pravo stran naše skupnosti v okviru drage nam "Planinke." Dogodki sami najlepše dokažejo, kako smešne so razne čee, ki se jih o nas poslužujejo celo po drugih krajih Avstralije.

Vsem je menda znano, da v Brisbanu ni veliko Slovencev. Prav zato je potrebno, da je naša izseljenska družina toliko bolj povezana okrog društva, ki sedaj stopa že v svoje 26. leto. Njegov letošnji srebrni jubilej dokazuje, da društvena povezanost ni le v besedah, ki so kaj poceni, ampak se tolikokrat pokaže v nesebičnem delu. V skrbi za dobrobit društva in v delu za skupnost je složnost članov tako močna in izrazita, da zaseneči vse teže, ki jih srečujemo. Še to nas ni motilo, da je napovedovalec slovenske ure tukajšnjega etničnega radia odklonil objavo naše proslave srebrnega jubileja — številna udeležba je kljub temu govorila v prid "Planinke."

Letošnji odbor društva se je za pomembni srebrni jubilej lepo pripravil. Priredili so kulturni in družabni večer v Chedwick Hall (Carina), ki je odlično uspel. Nastopili so naši domači talenti. Več pesmi je zapel naš cerkveni pevski zbor pod vodstvom Stanka Sivca. Lepo so se nam predstavili in marsikdo poslušalec je imel roso oko. Vsem smo hvaležni za drage slovenske pesmi. Sledili sta mladi pevki, Dragica in Kristina Andreis, ter nas — četudi že tukaj rojeni — presenetili ob spremljavi kitar z ubranim slovenskim petjem. Franc in Ivan Lilek pa sta zaigrala na harmoniko ter znala zvabiti iz nje kaj prijetne glasove. Enako sta nam zaigrala nekaj domačih melodij Sheron in Brian Pahor. Romano Bukarica, naš "slovenski Dalmatincec," ima zelo lep glas pevca-profesionalca ter zna več pesmi čedno zapeti tudi po "kranjsko." Naši ljudje ga kaj radi poslušajo.

Naj tu dodam, da so posebne talente pokazale ta večer tudi naše gospodinje: z odlično pripravljenimi jedili. Društvo je računalo na približno 150 udeležencev — prišlo jih je nad 200. A naše gospodinje so bile pripravljene na vse: ostalo je še dosti dobrot — za tiste, ki iz kakršnega koli razloga niso prišli na slavnostni večer "Planinke"...

Janez Primožič je v svojem govoru podal zgodovino društva od njegove ustanovitve do danes in nas pozval k še večjemu sodelovanju. Posebej nas je spomnil vseh naših pokojnih, ki jih ni več med nami. Videlo se je, da Janez dobro pozna razvoj društva, ki nas uči spoštovati delo vseh sodelavcev od ustanovitve naprej.

Predsednik g. Jože Vah je v svojem govoru pozdravil navzoče, zlasti še častne goste: rojaka-senatorja Miša Lajovica, zastopnike emigracijskega urada in dr. Mikula. Predstavil je naše društvo ter naš položaj z željo, da bi prihodnjič praznovali v lastnih prostorih na naše "hribčku".

Gospod senator je v slovenščini in angleščini čestital odboru ter vsem članom k društvenemu jubileju. Lepo

je podal pomen društva v naši novi domovini ter nas tudi on pozval k še tesnejšemu sodelovanju. Vesel je bil tako številne udeležbe. (Naj omenim, da je bila za Brisbane res rekordna in je prekosila ono v decembru 1976 na vrtni veselici, ko je bil rojak-senator prvič med nami.)

Nato se je s svojim govorom pridružil še dr. Mikula, ki pozna društveno delovanje že od drugega leta "Planinkinega" obstoja. Pozval nas je k zahvalni maši, ki bo naslednji dan: zahvala za vse dobro, ki ga je društvo storilo med rojaki v dobi četrta stoletja, in s prošnjo za božjo pomoč v bodoče.

Sledilo je prečitanje brzojav in čestitk, ki so tudi dale svoj pečat našemu delu za skupnost. Res: "Planinka" obstaja že četrta stoletja, kar je lepa doba s ponosno tradicijo. Prestala je že več viharjev, ki pa so ravno dokaz, da je društvo potrebno in na pravi poti. Saj drugače ne bi imelo požrtvovalnih in narodno zavednih članov in ne bi zdržalo do letošnjega jubileja.

Naslednji dan, na nedeljo 17. februarja, smo šli po zahvalni maši na naš "hribček", kjer smo se v veselje domači družbi razvedrili. Nekatere so zvabile balinske krogle, pevci pa so poskrbeli, da se je slovenska pesem čula daleč naokrog. Nobenemu ni bilo žal za trud, ki ga je vložil za uspeh praznovanja. Upajmo, da bomo dočkali še več takih jubilejev.

Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757

ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOJK

Lep pozdrav vsem rojakom! Ožjemu rojaku, Queenslandčanu arhitektu C. Mejaču, ki je bil tudi na naši proslavi, pa ob tej priliki še čestitke in zahvalo za lepo domačo "obleko" dragim MISLIM! — **Mirko Cuderman.**

SURFERS PARADISE, QLD. — O srebrnem jubileju "Planinke" bo gotovo kdo drugi kaj napisal. Kot predsednik društva bi se uredništvu MISLI rad samo iskreno zahvalil za pozdravni telegram. Prečitali smo ga na jubilejni prireditvi. Mi pa Bernardovemu tiskovnemu skladu pošiljamo jubilejni dar \$25.- v zahvalo za prijateljsko sodelovanje in objave naših poročil skozi vso dobo obstoja. Dolar za vsako leto res ni veliko, je pa prišlo iz srca. (Bog Vam povrni! — Urednik).

V imenu odbora "Planinke" bi se na tem mestu rad zahvalil častnim gostom, ki so se odzvali vabilu in z nami praznovali: rojaku-senatorju M. Lajovicu (upajmo, da ga bomo kmalu poklicali na otvoritev naše doma na "hribčku") in dr. Ivanu Mikuli; dalje zastopniku vladnega oddelka za emigrantske in etnične zadeve g. M. Pridannikoff-u, kakor tudi g. J. Dagleish-u (tajnik National Party of Australia za našo državo). Zahvala g. Janezu Primožiču, ki nam je rad ustregel z

zanimivim pregledom let obstoja društva; enako g. pevodji Stanku Sivcu, pevcem in vsem nastopajočim. Posebna zahvala ostalim, ki ste kakor koli pomagali, da je proslava tako lepo uspela. Tu so vsekar prve v vrsti neumorne gospodinje, ki so poleg priprav jedil tudi ta večer preživele v kuhinji, da smo se ostali z gosti mogli zabavati ob dobrotah.

S slovesnimi pozdravi! — **Jože Vah, predsednik "Planinke."**

BRIGHTON-LE-SANDS, N.S.W. — V časopisih smo brali o skupini jugoslovanskih atletov, ki so prišli v Avstralijo na povabilo Avstralske atletske zveze. Med tremi slovenskimi udeleženci je bila na moje veliko veselje in presenečenje tudi hčerka moje nečakinje, **LIDIJA BENEDETIČ.** Doma je iz Cerovega v Goriških brdih, rojena pa je bila na Jesenicah. Tekmuje v skokih na višino in kakor sem zvedela, se je tudi v Avstraliji dobro postavila. Sicer se na športne panoge ne razumen: šlo mi je bolj za srečanje sorodnice, ki je tako nepričakovano prišla med nas. Jaz pa sem imela pri tem zopet priliko, da sem obiskala Melbourne — ravno na dan, ko je "The Sun" prinesel Lidijino sliko (z nogami v zrak, po "športno," da sem se morala smejati!)

Seveda sem v Melbourne obiskala tudi naše versko središče, ki mi je zelo všeč.

Slovenske pozdrave vsem. Lidiji pa želim, da bi s svojimi skoki dosegla še veliko zmag! — **Zora Pace.**

CARINA, QLD. — Na Planinkinem praznovanju (Poročilo o poteku sem izpustil, ker so Janeza že drugi prehiteli, kakor se res ne zgodi velikokrat. Pa mi bo zato Janez že odpustil, kajne? — Op. ur.) smo se z eno minutnim molkom spomnili imen vseh preminulih članov in rojakov naše okolice, ki so nas v teku zadnjih 25 let zapustili. Vseh smo se posebej spomnili tudi po

Mickey's Studio

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

Za razne prilike smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!

ZA POROKO: 75 različnih barvnih fotografij
s poročnim albumom vred — samo \$120.—
Slike za potni list — v dvajsetih minutah!

IMATE NAMEN POTOVATI?

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na pot) bo uredil za Vas vse
potrebno!

Čez dan:

72 Smith Street,
Collingwood, Vic. 3066
Tel. 419 2163 in 419 1584

Po urah:

1044 Doncaster Rd.,
E. Doncaster, Vic. 9109
Telefon: 842 1755

DOMAČA HRANA SREDI MELBOURNA!

"THE SAUSAGE MACHINE"

TAKE-AWAY SHOP

CENTRE PLAZA,

Cnr. Bourke and Swanston Sts.

Nudimo Vam klobase, pečenice, krvavice in razne
slične dobrote nepečene za nakup, ali pa pečene
na oglu (Charcoal Grill), postrežene s hrenom,
gorčico, raznimi solatami ali kislim zeljem.

Domače juhe: ječmenova, grahova, lečna.

Na razpolago orehova in makova potica, sirova
pogača, jabolčni zavijač in druge dobrote.

Priporočata se Valerija in Miha ROPRET

PRODAJAM hišo v Sloveniji: na Studencih (Maribor) blizu železniške postaje. Kogar zanima nakup, dobi lahko podrobnejše informacije glede stanja in vrednosti hiše pri lastnici. Pišite ali telefonirajte na naslov:

**VERONIKA ROBAR, 61 Garfield Street,
Wentworthville, N.S.W. 2145
Telfon: (3) 636 7157**

zahvalni službi božji, ki jo je daroval dr. Ivan Mikula. Pri tem pa nismo vedeli, da je bela žena zopet med nami . . .

Komaj dva dni po Planinkinem jubilejnim večeru smo zvedeli žalostno novico o smrti gospe **MARIJE GRILANC**, med nami poznane kar pod imenom "Mimica". Sicer je bila javna tajna, da pokojnica že nekaj let junaško prenaša zavrato bolezen, ki ji je končno podlegla na ponedeljek 18. februarja 1980. Na poslednji poti jo je spremlilo lepo število rojakov, kar je dokaz, kako je bila priljubljena. Sočustvujemo z moškim Adam, s sinom in že poročeno hčerko.

Nekaj skromnih podatkov: rojena je bila 11. februarja 1938 v Stari Sušici. V Avstralijo je prišla leta 1955 in se tu poročila. Pokopana je na pokopališču Hemmant. Pogrebne obrede je opravil ob spremljevanju domačega župnika slučajno še med nami dr. Ivan Mikula. Pokojnica je bila tudi članica in med ustanovitelji

slovenskega radia 4EB.

Naj bo Mimici lahka avstralska zemlja!

Na pogrebu sem srečal tudi g. Brusa, soproga leta 1978 umrle gospe Hilde. Ker takrat nisem mogel dobiti podatkov, sem ga zdaj osebno pobasal zanje, da bo **MATICA UMRLIH** izpolnjena: Pokojnica je bila rojena 31. julija 1914 v Leobnu v Avstriji, pokopana pa na pokopališču Mt. Gravatt.

Ob pregledu mojega spiska pokojnih: naša naselbina vsaki dve leti ako že ne vsako poldrugo leto izgubi po enega svojega člana. Število se bo v teku let žal zvišalo, saj nas je vedno več starejših med nami. — **Janez Primožič.**

oOo

Moderna. — Ob cesti se paseta kravi. Mimo pripelje cisterna, na kateri je velik napis: Pasterizirano homogenizirano mleko z dodatkom vitamina A.

Pa se obrne prva krava k drugi in jo vpraša: "Ali dobiš tudi ti ob takemle avtu občutek manjvrednosti?"

oOo

Mati hčerki: "Tvoj fant je bil že spet pri nas na kosilu, pa ni prinesel prav ničesar v dar. Kaj je vedno brez denarja?"

"Pa menda vendar ne! Saj sem mu včeraj spet dala deset dolarjev . . ."

■ Kaj pa NAROČNINA?

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in brave MISLI
s prisrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

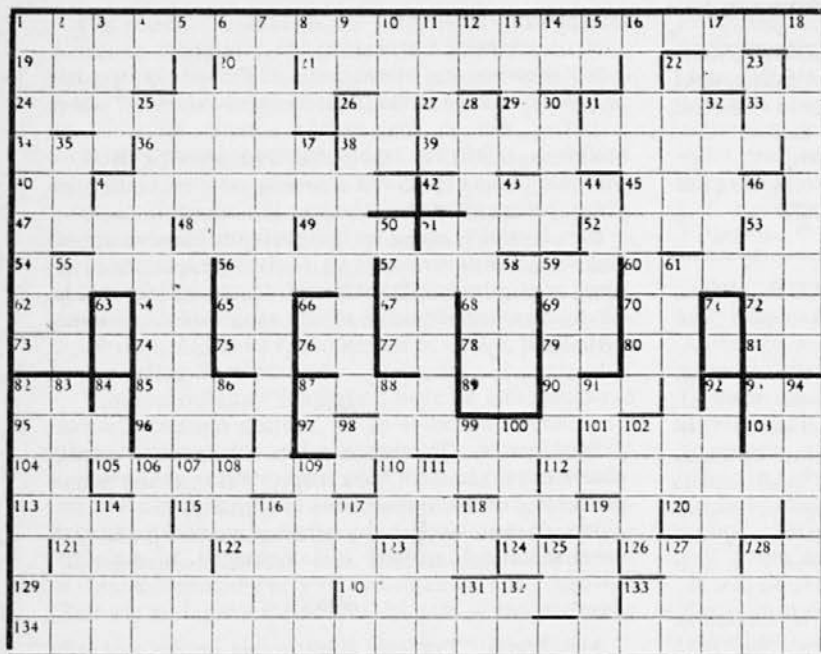
Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš **DOM**, poznan pod imenom **TRIGLAV**, na Irving Street, **PHILLIP (CANBERRA), A.C.T.**, je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo različno vsakovrstno postrežbo in številne slovenske pijače.

Tudi Vam bo vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

Rešitev pošljite do 14. aprila na uredništvo!

REŠITEV FEBRUARSKE KRIŽANKE

Vodoravno: 1. kad; 2. osat; 6. krov; 7. lep; 9. vara; 10. rja; 11. esen; 13. česen; 16. denar; 18. veka; 19. Oto; 20. zvon; 21. tek; 23. nada; 24. dlan; 25. pav. — **Navpično:** 1. kolač; 2. ave; 4. slan; 5. tla; 6. korak; 8. pesek; 9. vena; 12. senat; 14. eden; 15. groza; 17. rokav; 18. voda; 20. zid; 22. ena.

Rešitev so poslali: Sestra Maksimiljana, Karla Twrdo, Jože Grilj, Lucija Srnc, Francka Anžin in Marija Špilar, Anka Brgoč, Vinko Jager, Frančiška Klun, Ivanka Kreml, Marija Oražem, Marija Bizjak, Jana in Viktorija Gajšek, Marija Vrvnik, Lidija Čušin, Tony Tuksar.

Žreb je določil nagrado **Mariji Vrvnik**.

Temu se smejejo doma . . .

- Žal si vse nule niso našle položaja na straniščnih vratih!
- Tisti, ki ostanejo na cedilu, ne potrebujejo rešetk.
- Delavec delavcu: "Doma se počutim kot v podjetju. Žena stalno pravi, da sem glava družine, odloča pa o vsem sama."
- Svoje predstojnike kritizirajte molče!
- "Gledal sem na televiziji odlično oddajo o varčevanju. Pravijo, da je stala pol milijarde."
- Edina rešitev starih problemov so novi problemi.

Velikonočna križanka

Vodoravno: 1 in 134 velikonočna v šilo!; 19 vas; 20 japonska ljudska igra; 21 desni pritok Drave; 22 gora na Tolminskem; 24 neolikanci; 26 LM; 27 pesnitev; 29 isto kot 27; 31 vodopad; 33 EL; 34 orientalsko oblačilo; 36 tekoča voda; 38 dva enaka samoglasnika; 39 razsajanje; 40 zna; 41 severno italijansko pogorje; 42 zmaga; 45 čučenje; 47 očka; 48 poseduje; 49 tirnica; 51 del roke; 52 kraje; 53 RZ; 54 slabost; 56 moško ime; 57 ukar; 60 staro germansko božanstvo; 62 KR; 64 egipt. božanstvo; 65 SH; 66 nenaglaseni ali; 67 nikalnica; 68 doktor (kratica); 69 RS; 70 CS; 72 glej 67; 73 glej 38; 74 NN; 75 isto kot 73; 76 AC; 77 merilo elektr. upora; 78 NA; 79 in (latinsko); 80 pisovna mera; 81 sveti (kratica); 82 OZ; 85 ime prvega letalca; 87 moško ime; 88 OG; 90 sla; 93 isto kot 77; 95 leseni oboj; 96 klica; 97 podpirata; 101 počivam ponoči; 103 tega leta (kratica); 104 staroslovanska pijača; 105 družji; 110 sodavica; 112 ovira; 113 večja množina tekoče vode; 115 Odrešenik; 120 ilovice; 121 se potaplja; 122 kramljanja; 124 bodica; 126 stvilo; 128 nenaglaseni; ali; 129 glave stela; 130 moško ime; 133 dan v tednu; 134 glej 1 vodoravno.

Navpično: 1 pesem ob zibelki; 2 Germanski (kratica); 3 ime cveta; 4 romanska nikalnica; 5 pripadnica katol. vere; 6 stradija teles; 7 potepuhi; 8 navidez sp. ER; 10 budist. duhovnik; 11 drobec; 12 VI; 13 padavina; 14 vzklík; 15 MA; 16 prebivalec Velikovca; 17 svojeručno (kratica); 18 prijazen; 22 model; 23 brez sloha; 25 skesanec; 26 naša pisava; 28 druga beseda za: indirektno; 30 pesnik; 31 glej 81 vodoravno; 32 Kristusov sodnik; 33 tudi bat; 37 ponos dekleta; 41 rečem; 42 kratica za: post scriptum; 44 drevo z železdom; 46 čez (latinsko); 50 ovčja koža; 51 odmor; 55 doba (tujka); 58 ljub; 59 hitrovit; 61 opogumiti; 66 romanski spornik; 63 in 71 napis na križu; 82 poslednja želje; 83 nepremišljen; 84 ožgan (kratica); 86 AL; 87 grška črka; 88 metalna plošča; 91 OSP; 92 ublažiti; 93 motika pri plugu; 94 poganjki; 98 veznik; 99 Anno Domini (kratica); 100 sorodnik po poroki; 101 zadržek jedi; 106 je poškodoval kožo; 107 uloviti; 108 mali Jožek; 109 drag kamen; 111 vihar; 114 kupi; 116 čedno; 117 isto kot 19; 118 dva enaka samoglasnika; 119 povojna zavezniška podporni organizacija; 123 predmet; 125 izraz pri kartanju; 127 reka na Nemškem; 128 zdravilo; 130 nikalnica; 132 DP; 133 PZ.

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite že dan: 311 6306

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo
vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev,
kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obra-
čune ("Income tax return"), rešujemo davčne
probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA

J. M. THAME

E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja —
"Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bole-
zen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd.
(Workers' Compensation, Public Risk, Superan-
uation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerasalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom,
klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor
za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

Melbournskim Slovencem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

OPALI

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred
obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro

BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV,
izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO
po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne
in poročne prstane...

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 Wattletree Road,

EAST MALVERN (Melbourne), 3146

Telefon: 509 1611

Melbournski rojaki!

Želite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOŠI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma

Bruna in Alme SDRAULIG

(komaj miljo in pol od Slovenskega grička
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH

Telefon: 437-1868

Se želite naučiti voziti avto?

SOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666 (vse ure)

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja (pri nabavi poštinih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila, zavarovanja, fotografij za potne liste . . .) Vam je na uslugo

Obiščite našo pisarno,
ki ima lastni prostor za parkiranje!

ERIC GREGORICH

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

HORVATH SCHOOL OF MUSIC

*Poučujem harmoniko na domu
kjer koli v Melbournu
(za A.S.A. in A.M.E.B. izpite in spričevala)
Prodajam tudi harmonike.*

PETER HORVATH
23 SALISBURY RD., ASHWOOD, VIC. 3147
TELEFON: 277 6148

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5 % na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se
Edvard in Kristina ROBNIK

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460